Sfântul cuvios Isidor Pelusiotul (†449)

(s.v. 4 februarie / s.n. 17 februarie)

Materiale despre Sfântul cuvios Isidor Pelusiotul:

https://archive.org/details/@steaemy?query=Isidor+Pelusiotul

https://independent.academia.edu/emystea/Sfin%C5%A3i-cuvio%C5%9Fi-%C5%9Fi-cuvioase

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Isidor+Pelusiotul

***

Sfântul cuvios Isidor (†449) era egiptean de neam şi rudenie cu Teofil şi Chiril, arhiepiscopii Alexandriei, vieţuind pe vremea împăratului Teodosie cel mic (408-450). El învăţase multă carte şi era socotit de istoricii din vremea sa drept un filosof şi desăvârşit îndrumător în înţelepciunea vieţii şi a Sfintelor Scripturi.

Index

În această lună (februarie), ziua a patra: Prea cuviosul părintele nostru Isidor Pelusiotul (Minei) 3
Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Isidor Pelusiotul 17
Imnografie 25
Vieţile Sfinţilor - Pomenirea cuviosului părintelui nostru Isidor Pelusiotul 26
Sfântul Isidor Pelusiotul - drumul spre sfințenie 31
Sinaxar - Pomenirea cuviosului părintelui nostru Isidor Pelusiotul 33
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Isidor (†449) 35
Iulian Dumitraşcu - Calendar ortodox - Sfântul cuvios Isidor Pelusiotul; Sfântul Sfinţit mucenic Avramie 37
Proloagele - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Isidor Pelusiotul (449) 39
Sfântul Isidor şi Sfântul Chiril, patriarhul Alexandriei 46
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea cuviosului Isidor Pelusiotul 50
Sfântul cuvios Isidor Pelusiotul, Egipt (4 februarie) 52
Sfântul Isidor Pelusiotul - Epistole 54
Sfântul cuvios Isidor Pelusiotul - Cum să biruim iubirea de arginți 55
Arhimandrit Epifanie Teodoropulos - Necăsătoria: un „munte” mare, uriaş, anevoios, greu de izbutit 57
Arhimandritul Teofil Părăian - Ce înseamnă să ai duhovnic? 59
Arhimandritul Teofil Părăian - Răul se acoperă cu iubire 61
Îngerul păzitor văzut de Sfântul Paisie Aghioritul 63
Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Filoteu – Athos 64
orthodoxwiki - Isidor Pelusiotul 65
Icoane 68

În această lună (februarie), ziua a patra: Prea cuviosul părintele nostru Isidor Pelusiotul (Minei)

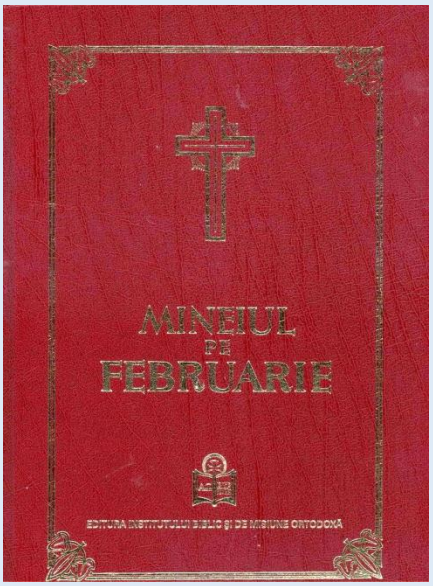

La Vecernie

De nu este post, se face slujba praznicului, şi a Sfântului Isidor, iar de este post numai a sfântului.

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 6: 3 stihiri ale praznicului şi 3 ale sfântului.

Stihirile praznicului, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria Cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Acum prăznuim darul cel mântuitor al arătării de Dumnezeu celei nespuse. Că făcându-se din Fecioară prunc neschimbat Hristos Dumnezeu, se aduce de Maica sa în biserică lui Dumnezeu şi Tatăl, pe care luându-l Simeon l-a îmbrăţişat.

Proorocilor te-ai arătat cât era prin putinţă Iisuse a te vedea odinioară. Iar acum Cuvinte al lui Dumnezeu, te-ai arătat de bunăvoie în toată lumea cu trup din Fecioara Maria, Hristoase, arătând mântuirea ta tuturor celor din Adam, ca un iubi-tor de oameni.

Cel ce ai aşezat de demult legea în muntele Sinai, plineşti acum cele ale legii în cetatea Sionului, căci ca un prunc, Hristoase, cu mâinile Născătoarei de Dumnezeu ai voit a te aduce cu trupul în biserică, pe mâinile lui Simeon, cu arderile de tot.

Alte **Stihuri**, ale sfântului, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Cu privire prin gând, şi cu faptele înălțându-te către Dumnezeu, în toată viața ai petrecut prea înţelepte, înfingându-ți faptele ca nişte suişuri, către vederea de Dumnezeu, şi iubind cu înţelepciune dragostea cea desăvârşită, unde ajungând, ai încetat a mai dori, acum învrednicindu-te sfârşitului celui fericit şi luminii celei în trei sori.

Cu revărsarea darului şi cu ploile cuvintelor tale, adăpi pe toți cei cugetători de Dumnezeu. Că punându-ți gura la paharul înţelepciunii celei de sus, ca dintr-un izvor ai tras băutură din destul, şi o ai împărțit, trimițând şi învățând pretutindenea razele dogmelor tale, şi îndreptând gândurile, vrednicule de minune.

Cu înfrânarea ai omorât cugetarea trupului, îmbrăcându-te cu omorâre aducătoare de viață, şi starea sufletului lățindu-o, prea cuvioase, arătat o ai făcut desăvârşit încăpătoare darurilor Duhului, şi te-ai făcut vas de învățăturile cele de Dumnezeu insuflate, şi lăcaş Înţelepciunii celei mai presus de cuget.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *glasul al 7-lea*

Lumină spre descoperirea neamurilor, ai venit pe pământ din Cer Mântuitorul nostru, şi ieşind din Fecioară, te-ai odihnit în braţele dreptului Simeon. Că trebuia dătătorule de viaţă al tuturor, să te cunoşti de bătrânul, că ai venit să-l slobozeşti pe el, după cuvântul tău, cela ce ai mare milă.

La Stihoavnă

Podobie: Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa în-tru care Cel dumnezeiesc se naşte.

Primeşte o Simeoane, pe Domnul slavei, precum ţi s-a vestit ţie, de la Duhul Sfânt; că iată a venit.

Stih: Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace.

Purtând curata şi prea neîntinata Fecioară, pe Făcătorul şi Stăpânul ca pe un prunc în braţe, în biserică intră.

Stih: Lumină spre descoperire neamurilor şi slavă norodului tău Israil.

Mare şi înfricoşată şi străină taină, cela ce cuprinde toate, şi pruncii zideşte ca un prunc în braţe se poartă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *glasul al 2-lea, a lui Ghermano*

Astăzi Simeon, primeşte în braţe pe Domnul slavei pe care mai-nainte sub nor l-a văzut Moise, când în muntele Sinai i-a dat lui tablele. Acesta este cela ce a grăit prin prooroci, şi Făcătorul legii; acesta este pe care David mai-nainte l-a vestit. Cela ce este tuturor înfricoşat, care are mare milă.

Troparul sfântului, glasul al 8-lea: Întru tine părinte cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, că este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioase Isidore, duhul tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *al praznicului*

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., Troparul praznicului şi al sfântului, după rânduială.

După întâia Catismă **Sedealna**, glasul 1:

Podobie: Ceata îngerească...

Cela ce este împreună cu Tatăl pe scaunul cel sfânt, venind pe pământ, s-a născut din Fecioară, şi prunc s-a făcut cel ce este cu anii nehotărât, pe care luându-l Simeon în braţe, bucurându-se a zis: Acum slobozeşte Milostive veselind pe robul tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *iar aceasta*

După a doua Catismă, **Sedealna**, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Luând Simeoane în braţe cu mâinile tale cele bătrâne pe Hristos Dumnezeul nostru, cel ce s-a făcut prunc cu trup din Maică neispitită de bărbat, ai luat hotărârea săvârşirii cu slavă, şi ai primit darul minunilor, cel pururea curgător. Pentru aceea după datorie toţi te slăvim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *iar aceasta*

Canoanele al praznicului cu Irmosul pe 8 şi al sfântului pe 4.

Canonul Sfântului

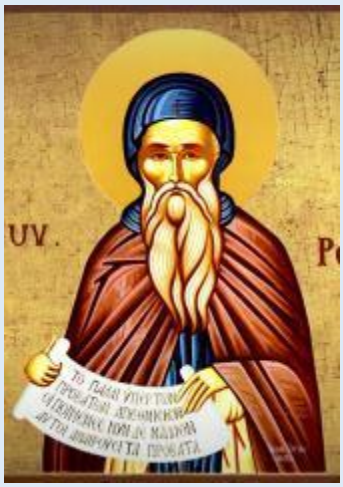

Cântarea 1-a

Irmos: Ca pe uscat umblând Israel, cu urmele prin adânc, pe prigonitorul Faraon văzându-l înecat, a strigat: lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-I cântăm.

Suspinul inimii mele celei zdrobite ascultându-l, Stăpâne, vindecă zdrobirea sufletului meu cea cumplită, Hristoase, cu rugăciunile cuviosului tău, ca un atotputernic.

Prin lucrarea bunătăţilor, ca un înţelepţit de Dumnezeu Isidore, suindu-te la vedere de Dumnezeu curată, arătat te-ai îmbogăţit de arătarea cea veselitoare, fiind împreună cu Dumnezeu totdeauna.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Apropiindu-ţi gura de paharul înţelepciunii, prea înţelepţeşte ai scos de acolo curgerea darurilor, cântând lui Dumnezeu cântare de biruinţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca la un nor uşor a venit la tine Ziditorul, Stăpână curată, ca să surpe ca un puternic cele făcute de mână ale Egiptului, Hristos cel ce este atotputernic.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este sfânt precum tu Doamne...

Cu isteţimea cugetului, văzând pururea pomenite arătat firea lucrurilor, printr-însa ai ajuns nerătăcit la pricina cea începătoare, ca un curat de Dumnezeu cuvântător.

Punându-ţi viaţa arătat ca o gândire de moarte, purtătorule de Dumnezeu de trei ori fericite, ai omorât pricinile patimilor celor trupeşti, fiind cuprins de dragostea nepătimirii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Bucurându-te ai urmat după Hristos, purtând crucea părinte cu nevoinţă tare, şi cu dânsul te-ai asemănat, cât a fost cu putinţă prin curăţia vieţii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Peste legile fireşti născând pe Stăpânul, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ai stricat blestemul neascultării celei de demult, izvorând Izvorul binecuvântării.

Irmosul: Nu este sfânt precum tu Doamne Dumnezeul meu, care ai înălţat cornul credincioşilor tăi, Bunule, şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii tale.

Condacul sfântului, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Alt luceafăr pe tine Biserica aflându-te întru sine, cu fulgerele cuvintelor tale luminându-se strigă către tine: Bucură-te, prea fericite de Dumnezeu înțelepțite Isidore.

Sedealna, glasul al 3-lea:

Podobie: Pentru mărturisirea...

Carte a înţelegerii învăţăturii alcătuită cu bogăţia credinţei, te-ai arătat prin Duhul cel prea curat, descoperind cele dumnezeieşti, celora ce le trebuieşte, şi învistierind viață, celor ce poftesc. Părinte cuvioase, roagă pe Hristos Dumnezeu, să ne dăruiască nouă mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului, glasul al 8-lea*

Podobie: Înviat-ai din morţi...

Născutu-te-ai din Maică, Cuvinte cel fără început, adusu-te-ai în biserică, Împăratul slavei, şi bătrânul bucurându-se te-a primit în braţe, strigând: Acum mă slobozeşte, pe cela ce l-ai păzit după cuvântul tău, cel ce bine ai voit să mântuieşti ca un Dumnezeu neamul omenesc.

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este Puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă cântă strigând; din cuget curat întru Domnul să prăznuim.

Supunându-te lui Hristos, cuvioase, averea care ți s-a dat, ca un rob bine plecat din destul o a împărţit, şi Stăpânul tău te-a învrednicit pe tine bucuriei celei negrăite.

Trecând deplin noianul înţelepciunii, ai câştigat mărgăritarul cel frumos, ca un bun neguţător, şi te-ai îmbogăţit numai cu această comoară nesfârşită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Luminându-te de dumnezeiescul Duh, tuturor ai trimis ca un soare razele cuvintelor tale, poftind mântuirea credincioşilor, descoperitorule de cele dumnezeieşti.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu adevărat sunt negrăite şi nepricepute la cei de pe pământ, şi la cei din Cer tainele naşterii tale celei cuvioase lui Dumnezeu, Născătoare de Dumnezeu pururea Fecioară.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce aleargă la Tine cu dragoste, mă rog, luminează-le; ca să Te vadă Cuvinte al lui Dumnezeu pe Tine, adevăratul Dumnezeu, cel ce îi chemi din negura greşelilor.

Cu omorârea patimilor prea înțelepte făcându-te afară din trup, prin dragoste ai vorbit cu Dumnezeu, cel ce este lumina cea prea curată şi prea luminată, care numai curăţire cere de la om.

Cu dumnezeiască lumina ta, Bunule, luminându-se acum purtătorul de Dumnezeu, s-a făcut stâlp cu totul luminos, trimițând tuturor dumnezeieştile raze ale dumnezeieştii lumini, şi gonind întunericul necunoştinței.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cela ce voieşte ca un bun să se mântuiască toţi, te-a arătat pe tine prea înţelepte povățuitor celor rătăciţi, ca să întorci pe mulţi spre calea mântuirii, Isidore de trei ori fericite părinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Întru adevăr cu gura şi cu sufletul te mărturisim pe tine, cu totul fără prihană, prea bună Stăpână a lumii, că ai născut pe Dumnezeu întrupat, şi pe tine curată te pun înainte cu credinţă apărătoare vieții.

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieţii văzându-o...

Cu engolpionul cercărilor împodobindu-te ca un preot, purtătorule de Dumnezeu, cu trupul, şi cu sufletul, cu aceiaşi socotinţă înțelepțește ai hotărât a supune pe cel rău, celui mai bun, vrednicule de laudă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Egiptul patimilor, şi al desfătării cercându-l, tare l-ai bătut mărite, cu lovirile înfrânării părinte, lauda sihaştrilor, netezind petrecerea credincioşilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cel ce poartă toate cu putere dumnezeiască, şi le ține împreună ca un milostiv, întrupându-se Preacurată, se ține ca un prunc în brațele tale, cel împreună veşnic, şi de o ființă cu Tatăl.

Irmos: Marea vieţii văzând-o înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig către Tine: scoate din stricăciune viaţa mea, Mult Milostive.

Condacul şi Icosul praznicului.

Sinaxar

Întru această lună, în 4 zile. Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Isidor Pelusiotul.

Stih: Pelusiotule bucură-te, de multe ori mie (este a zice), bucură-te,
Străină bucurie dobândind, şi de ţărână dezbrăcându-te.
În a patra zi pe Isidor l-au pus,
În mormânt întunecos.

Acest sfânt fiind egiptean de neam, se răspândea fecior de bine credincioşi părinţi şi iubitori de Dumnezeu, şi era rudenie cu Teofil şi cu Chiril, arhiepiscopii alexăndrenilor. Acesta făcând multă procopseală la învăţătura cărţii şi dumnezeieştii înţelepciuni, şi celei de afară a lăsat multe scrisori minunate, şi vrednice de pomenire iubitorilor de învăţătură. Că lăsând tot telul de avuţie şi strălucirea neamului, şi bună norocirea vieţii, ajunse la muntele Pelusiotului, şi se făcu monah, şi acolo îndeletnicindu-se, şi vorbind cu Dumnezeu, a luminat cu dumnezeieştile lui cuvinte toată lumea, întorcând pe păcătoşi, şi întărind pe cei ce îndreptau faptele cele bune, şi pe cei neascultători cu tăietura dumnezeieştilor dojeniri spre bunătăţi îi întorcea.

Încă şi împăraţi către folosul lumii dojenea, şi le aducea aminte, şi în scurt să zicem, tâlcuia şi dezlega foarte cu înţelepciune tuturor celor ce-l întrebau, cuvintele şi mărturiile dumnezeieştii Scripturi, şi epistolele lui se zice a fi ca zece mii.

Aşadar prea bine trăind, şi dumnezeieşte purtându-se, îşi săvârşi în adânci bătrâneţi viaţa sa.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Nicolae mărturisitorul Studitul.

Stih: Cel ce a pus măsuri vieţii, a socotit aceasta,
Ca şi Nicolae din viaţă a se muta.

Acest cuvios s-a născut în ostrovul Critului, şi vrând ca să vadă pe rudenia sa Teofan, s-a dus la Constantinopol, şi aflându-l pe el în mânăstirea Studiţilor numărat cu ceilalţi fraţi, s-a îmbrăcat şi acesta cu schima monahicească.

Şi după ce a trecut toată duhovnicească învăţătură, şi s-a învăţat prea cu amăruntul, care sunt semnele monahiceştei petreceri, şi după ce a ajuns la vârful bunătăţilor, atunci fu hirotonisit preot.

Şi ce a urmat după aceasta, a fost izgonit fericitul acesta Nicolae, împreună cu Sfântul Teodor, egumenul mânăstirii Studiţilor. În urmă au fost chemaţi amândoi din izgonire, apoi au fost bătuţi cu vine de bou, din porunca împăratului Leon Armeanul, luptătorul de icoane, căci se închinau Sfintelor icoane, şi aşa au fost puşi în temniţă. Şi iarăşi fiind întrebaţi, şi adeverind închinăciunea Sfintelor icoane, iarăşi au fost bătuţi, şi legându-i i-au aruncat iarăşi în temniţă, întru care rămânând trei ani, şi luptându-se cu foamea şi cu setea, şi cu goliciunea, de acolo au fost trimişi la Smirna; unde iarăşi fiind bătuţi, şi aruncaţi în temniţă, li s-au pus şi picioarele în butuc.

Iar după trecerea de douăzeci de luni, a murit Leon Armeanul, şi atunci fericiţii slobozindu-se din temniţă, s-au dus la Calcedon, şi acolo întâlnindu-se cu de trei ori fericitul Nichifor patriarhul Constantinopolului, petreceau împreună cu el.

Iar după puţină vreme, când după Armeanul a împărăţit Mihail Travlul şi luptătorul de icoane, atunci au fost izgoniţi la Prusa din porunca zisului Mihail, şi de acolo la Acrita ce se află lângă Calcedon, unde petrecând Sfântul Teodor, s-a mutat către domnul.

Iar după ce a murit Mihail Travlul, şi a primit împărăţia Teofil fiul său iarăşi s-a pornit goană asupra drept-credincioşilor închinători ai Sfintelor icoane. Şi după ce s-a dus din viaţă şi Teofil, s-au făcut următori pe tronul împărăţiei drept-credincioasa împărătească Teodora împreună cu fiul său Mihail, atunci s-a făcut pace statornică între dreptcredincioşi.

Iar după ce s-a făcut împărat Vasile Machidon, atunci cu multe îndemnări, a îndupleca pe cuviosul acesta şi mult-pătimitorul Nicolae, şi l-a aşezat igumen mânăstirii Studiţilor. Deci cu acest fel, şi cu atâtea lupte petrecându-şi viaţa sfinţitul acesta părinte, şi de multe rele pătimiri fiind chinuit, s-a odihnit cu pace, vieţuind ani şaptezeci şi cinci.

Tot în această zi, Sfântul sfinţitul mucenic Avramie, episcopul Arvilului din Persia.

Stih: Unde este această îngrozitoare nevoitorilor domnilor,
Zicea Avramie arătând la sabia călăului.

Pe la al cincilea an al goanei ce s-a făcut în Persia împotriva creştinilor, a fost prins Sfântul acesta Avramie, episcop fiind uneia din cetăţile Persiei, numită Arvil, de mai-marele vrăjitor al împăratului, şi a fost silit de el să se lepede de Hristos, şi să se închine soarelui; iar fericitul Avramie, îi zicea lui: Nenorocite şi ticălosule, cum nu te temi a mă îndemna, să fac cele ce nu se cuvin ? Şi este cu putinţă să las pe Făcătorul soarelui, şi al tuturor făpturilor, şi să mă închin soarelui, care este făcut de Dumnezeu ? Aceste cuvinte foarte au tulburat pe tiranul împotriva Sfântului. Şi îndată a poruncit să fie scos afară, pe pământ aruncat, şi cu toiege vârtoase să se bată. Şi aceasta făcându-se, după ce mai marele vrăjitorilor a văzut pe sfântul că suferea vitejeşte; iar mai vârtos că se şi ruga pentru cei ce-l băteau, zicând: Doamne nu le pune lor păcatul acesta, că nu ştiu ce fac, a poruncit să i se taie capul cu sabia. Şi s-a săvârşit Sfântul Avramie, în satul ce se zice Telman, prin tăierea cea de sabie.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Ioan cel din Irinopoli, unul din sfinţii părinţi cei de la Niceea.

Stih: Şi Ioan pentru Ortodoxie râvnind.
Cu îndrăzneală pe rău credincioşi era mustrând.

Tot în această zi, pomenirea Sfântul mucenic Teoctist.

Stih: Cu dumnezeieşti armele dumnezeieştii credinţe fiind acoperit,
Teoctist, la sabie grumazul şi-a descoperit.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului şi făcătorului de minuni Iasim, care cu pace s-a săvârşit.

Stih: Însă a lui Iasim şi singură proastă ţărână fiind,
Bolnavilor vindecătorul dar este dând.

Tot în această zi, Sfântul noul mucenic Iosif de la Halep, care a mărturisit la anul o mie şase sute optzeci şi şase; prin sabie s-a săvârşit.

Stih: Sufere Iosife tăierea prin sabie bărbăteşte,
Şi de la Dumnezeu cunună nestricăcioasă primeşte.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Dătător de rouă cuptorul l-a făcut îngerul, cuvioşilor tineri, iar pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe tiran l-a plecat a grăi: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

La întărirea credinţei te-a pus Stăpânul pe tine părinte ca pe un soare, ca să luminezi cu lumină înţelegătoare sufletele, celor ce neîncetat strigă: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Spălat-ai spurcăciunile trupului şi ale sufletului fericite, cu curgerile lacrimilor, şi făcându-te lumină celor de pe pământ, purtătorule de Dumnezeu, pe toți ai învăţat să strige: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinților noştri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Stând pe temeiul cel neclintit al credinței, pe tine Maica lui Dumnezeu cea fără prihană te mărturisim Născătoare de Dumnezeu, că ai născut pe Cuvântul lui Dumnezeu mai presus de fire. Bine este cuvântat rodul pântecelui tău, prea curată.

Cântarea a 8-a

Irmos: Din văpaie cuvioşilor...

Ca o jertfă cuvântătoare ai adus toată viaţa ta, părinte, spre miros de bună mireasmă lui Hristos Dumnezeu, care s-a spânzurat pe Cruce; pe care îl prea înălţăm întru toţi vecii.

Având ca o moştenire de mult preţ cuvintele tale cele însufleţite, înmulţeşti avuţia şi după moarte la toţi credincioşii, care înalţă pe Hristos întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Înfrumuseţatu-te-ai prea fericite cu frumuseţea cuvintelor tale, că te-ai arătat condei Duhului Sfânt, scriind cu bună credinţă cunoştinţa lui cea dumnezeiască, celor ce prea înalţă pe Hristos întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Către acoperământul tău năzuiesc, Ceea ce eşti cu totul fără prihană, şi sprijinitoare vieţii mele te pun acum înainte pe tine, care mai presus de minte ai născut pe Dumnezeu Cuvântul, pe care îl prea înălţăm întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Din văpaie cuvioşilor rouă ai izvorât, şi jertfa dreptului cu apă o ai ars; că toate le faci, Hristoase, cu singură voirea. Pe tine te prea înălţăm întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-l vedea...

Ca o rază a luminii a strălucit cuvântul darului în sufletul tău prea fericite, şi prin tine tot pământul s-a umplut de lumina lui; de care cei ce ne împărtăşim lăudăm comoara înţelepciunii tale părinte.

Urmând învăţăturilor celor părinteşti, cugetătorule de Dumnezeu, cu gând dumnezeiesc ne-ai învăţat a ne închina unei firi în trei feţe, şi a o cinsti teologhisind, nezidită, fără începere. Care izvorăşte lumină tuturor credincioşilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Aflând răsplătirile ostenelilor tale, şi apucând în ceruri viaţă nesfârşită, cere mântuire, celor ce laudă pomenirea ta prea înţelepte fericite Isidore, stând înaintea scaunului Mântuitorului, împreună cu îngerii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Dumnezeu Cuvântul luând fără stricăciune chip stricăcios, pe oameni i-a îmbrăcat cu nestricăciune, sălăşluindu-se cu bunăvoirea Tatălui, întru tine Cea plină de dar. Pentru aceea cu totul fără prihană, împreună cu Oştile cele cereşti pe tine te slăvim.

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre care nu cutează a căuta Oştile îngereşti; iar prin tine Preacurată S-a arătat oamenilor Cuvântul Întrupat. Pe care mărindu-L cu Oştile cereşti, pe tine te fericim.

Luminânda

Podobie: Femei auziţi glas...

Cu sudorile sihăstriei ai stins văpaia patimilor, şi către înălţimea nepătimirii suindu-te de Dumnezeu purtătorule, acum cu bucurie stai înaintea scaunului lui Hristos, rugându-te pentru noi, care săvârşim prea sfântă pomenirea ta Isidore.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

Născându-se din tine Născătoare de Dumnezeu Ziditorul Cerului şi al pământului negrăit, precum ştie, acum s-a adus la biserică ca un prunc pe braţe, pe care primindu-l Simeon, striga: Dumnezeu eşti Stăpâne, mântuitor şi izbăvitor neamului omenesc, Hristoase al meu.

La Stihoavnă

Stihirile, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa întru care Cel dumnezeiesc se naşte.

Născutu-s-a Hristos din Fecioară fără întinăciune, precum din Tatăl fără stricăciune, născut Fiu mai-nainte de luceafăr, cel ce a mântuit pe Adam.

Stih: Acum slobozeşte pe robul tău, Stăpâne după cuvântul tău în pace.

Porţile cerurilor, deschideţi-vă, că Hristos în biserică ca un prunc, se aduce lui Dumnezeu Tatălui, de Maica Fecioară.

Stih: Lumină spre descoperire neamurilor, şi slavă norodului tău Israil.

Mare şi înfricoşată şi străină taină: Cel ce păzeşte toate, şi pruncii zideşte, ca un prunc se ține în braţe.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *glasul al 2-lea*

Pe cel sfinţit, sfinţita Fecioară l-a adus în biserică preotului, şi tinzându-şi mâinile Simeon, l-a primit pe el bucurându-se, şi a strigat: Acum slobozeşte pe robul tău, Stăpâne, după cuvântul tău în pace, Doamne.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Extras din: Mineul pentru luna februarie, ediţia din 1929.

Sursa:
https://sites.google.com/site/ortodox007/Mineiele-Bisericii-Ortodoxe/Mineiul-pe-februarie#ancora4f

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Isidor Pelusiotul

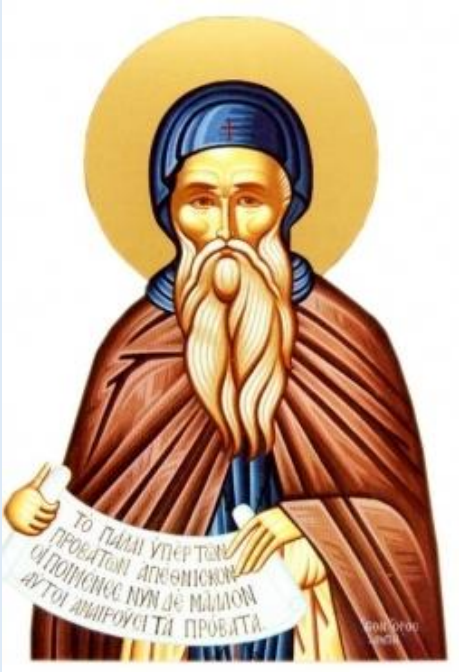

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Isidor Pelusiotul (s.v. 4 februarie / s.n. 17 februarie):

https://www.academia.edu/114444700/Canon_de_rug%C4%83ciune_c%C4%83tre_Sf%C3%A2ntul_cuvios_Isidor_Pelusiotul_s_v_4_februarie_s_n_17_februarie_

https://archive.org/details/canon-4-feb

https://www.slideshare.net/slideshows/canon-de-rugciune-ctre-sfntul-cuvios-isidor-pelusiotul-sv-4-februarie-sn-17-februarie/266118906

***

Canon de rugăciune către Sfântul Isidor Pelusiotul - 4 februarie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=pYTmDITz4TU

***

Troparul Sfântului cuvios Isidor Pelusiotul, glasul al 8-lea: Întru tine, părinte, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că, luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci, să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, prea cuvioase părinte Isidor, duhul tău.

Cântarea 1

Irmos: Ca pe uscat umblând Israel, cu urmele prin adânc, pe prigonitorul Faraon văzându-l înecat, a strigat: lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-I cântăm.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Isidor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Suspinul inimii mele celei zdrobite ascultându-l, Stăpâne, vindecă cumplita zdrobire a sufletului meu, Hristoase, cu rugăciunile cuviosului Tău, ca un Atotputernic.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Isidor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ridicându-te cu înţelepciune dumnezeiască de la lucrarea faptei celei bune la curgerea cea curată de Dumnezeu, Sfinte Isidor, stând înaintea lui Dumnezeu de-a pururea, te-ai îmbogăţit în chip lămurit cu arătarea cea plină de desfătare.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Apropiindu-ţi gura de paharul înţelepciunii, prea înţelepţeşte, ai scos de acolo curgere de daruri, cântând lui Dumnezeu cântare de biruinţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca un nor uşor a venit la Tine Ziditorul, Stăpână prea curată, ca să surpe, ca un Atotputernic, cele făcute de mână ale Egiptului, Hristos, Cel ce este Atotputernic.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este sfânt precum Tu, Doamne...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Isidor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu mintea cea pătrunzătoare luând aminte, prea lăudate, în chip lămurit la cunoştinţa celor ce sunt, printr-însa ai priceput fără de rătăcire pricina cea începătoare, ca un adevărat teolog.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Isidor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcând din viaţa ta în chip vădit o necontenită cugetare la moarte, purtătorule de Dumnezeu de trei ori fericite, ai omorât pricinile patimilor celor trupeşti, fiind cuprins de dragostea nepătimirii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Bucurându-te ai urmat lui Hristos purtând crucea, părinte, cu nevoinţă tare; şi cu Dânsul te-ai asemănat, pe cât a fost cu putinţă, prin curăţirea vieţii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Mai presus de Legile firii născând pe Stăpânul, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ai stricat blestemul neascultării celei de demult, făcând să ţâşnească Izvorul binecuvântării.

Irmosul: Nu este sfânt precum Tu, Doamne Dumnezeul meu, care ai înălţat fruntea credincioşilor Tăi, Bunule şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este Puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă cântă strigând; din cuget curat întru Domnul să prăznuim.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Isidor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Supunându-te lui Hristos, cuvioase, cu mână largă ai împărţit averea care ţi s-a dat, ca un rob ascultător şi Stăpânul te-a învrednicit pe tine de Bucuria cea de negrăit.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Isidor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Străbătând noianul înţelepciunii, ai câştigat ca un bun neguţător Mărgăritarul cel frumos şi te-ai îmbogăţit numai cu această comoară nesfârşită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Luminat de Dumnezeiescul Duh fiind, tuturor ai trimis ca un soare razele cuvintelor tale, dorind mântuirea credincioşilor, descoperitorule de cele dumnezeieşti.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cu adevărat de negrăit şi de nepriceput sunt pentru cei de pe pământ şi pentru cei din cer Tainele Naşterii tale celei dumnezeieşti, Născătoare de Dumnezeu pururea Fecioară.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce aleargă la Tine cu dragoste, mă rog, luminează-le; ca să Te vadă Cuvinte al lui Dumnezeu pe Tine, Adevăratul Dumnezeu, cel ce îi chemi din negura greşelilor.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Isidor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu omorârea patimilor prea înţeleptule, te-ai aflat în afară de trup; prin dragoste ai vorbit cu Dumnezeu, cel ce este Lumina cea prea curată şi prea luminată, care cere de la om numai curăţire.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Isidor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu dumnezeiasca Ta Lumină, Bunule, luminându-se acum purtătorul de Dumnezeu, s-a făcut stâlp cu totul luminos, trimiţând tuturor dumnezeieştile raze ale dumnezeieştii Lumini şi alungând întunericul necunoştinţei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cel ce voieşte, ca un Bun, să se mântuiască toţi, te-a arătat pe tine, prea înţeleptule, povăţuitor celor rătăciţi ca să întorci pe mulţi spre calea mântuirii, de trei ori fericite, părinte Isidor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cel ce poartă toate cu putere dumnezeiască şi le ţine împreună ca un Milostiv, întrupându-Se, Preacurată, este ţinut ca un Prunc în braţele tale, Cel împreună Veşnic şi de o Fiinţă cu Tatăl.

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieţii văzând-o …

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Isidor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu engolpionul cercărilor împodobindu-te ca un preot, purtătorule de Dumnezeu, cu trupul şi cu sufletul, cu aceeaşi socotinţă înţelepţeşte ai hotărât a supune pe cel rău celui mai bun, vrednicule de laudă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Egiptul patimilor şi al desfătării cercându-l, tare l-ai bătut, mărite, cu loviturile înfrânării, părinte, lauda sihaştrilor, netezind petrecerea credincioşilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cel ce poartă toate cu putere dumnezeiască şi le ţine împreună ca un Milostiv, Întrupându-Se, Preacurată, este ţinut ca un Prunc în braţele tale, Cel împreună Veşnic şi de o Fiinţă cu Tatăl.

Irmosul: Marea vieţii văzând-o înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând strig către Tine: scoate din stricăciune viaţa mea, Mult Milostive.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Alt Luceafăr aflându-te pe tine Biserica, întru sine şi luminându-se cu strălucirile cuvintelor tale, strigă ţie: bucură-te prea fericite, de Dumnezeu înţelepţite părinte Isidor.

Cântarea a 7-a

Irmos: Dătător de rouă cuptorul l-a făcut îngerul, cuvioşilor tineri, iar pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe tiran l-a plecat a grăi: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Isidor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

La întărirea credinţei te-a pus Stăpânul pe tine, părinte, ca pe un soare, ca să luminezi cu făclie duhovnicească sufletele celor ce neîncetat strigă: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Spălat-ai întinăciunea trupului şi a sufletului tău, fericite, cu curgerile lacrimilor; şi făcându-te lumină celor de pe pământ, purtătorule de Dumnezeu, pe toţi ai învăţat să strige: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Stând pe temeiul cel neclintit al credinţei, pe tine, Maica lui Dumnezeu cea fără de prihană, te mărturisim Născătoare de Dumnezeu; că ai născut pe Cuvântul lui Dumnezeu fără de sămânţă, prea mărită. Binecuvântat este Rodul pântecelui tău, prea curată.

Cântarea a 8-a

Irmos: Din văpaie cuvioşilor...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Isidor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca o jertfă cuvântătoare ai înfăţişat toată viaţa ta, părinte şi cu miros de bună mireasmă lui Hristos Dumnezeu, care a fost spânzurat pe Cruce; pe Acela Îl prea înălţăm întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Isidor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lăsând în urmă ca o moştenire de mult preţ cuvintele tale cele însufleţite, înmulţeşti avuţia şi după moarte, la toţi credincioşii, care înalţă pe Hristos întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Înfrumuseţatu-te-ai, prea fericite, cu frumuseţea cuvintelor tale; că te-ai arătat condei al Duhului Sfânt, scriind cu evlavie cunoştinţa Lui cea dumnezeiască, celor ce prea înalţă pe Hristos întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Către acoperământul tău năzuiesc, Ceea ce eşti cu totul fără de prihană şi apărătoare a vieţii mele acum te pun înainte pe tine, care mai presus de minte ai născut pe Dumnezeu Cuvântul; pe Acela Îl prea înălţăm întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Din văpaie cuvioşilor rouă ai izvorât şi jertfa dreptului cu apă ai ars-o; că toate le faci, Hristoase, cu singură voirea. Pe Tine Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Isidor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca o rază a luminii a strălucit cuvântul harului în sufletul tău, prea fericite şi prin tine tot pământul s-a umplut de lumina lui; de care împărtăşindu-ne, lăudăm comoara înţelepciunii tale, părinte.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Isidor, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Urmând învăţăturile împărăteşti, cugetătorule de Dumnezeu, Sfinte prea cuvioase părinte Isidor, cu dumnezeiască înţelepciune ne-ai învăţat a ne închina Unei Singure Firi în Trei Feţe; şi ai teologhisit să o cinstim ca fiind Nezidită şi fără de început Preasfânta Treime, care izvoreşte Lumină tuturor credincioşilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Aflând răsplătirile ostenelilor tale şi dobândind în ceruri Viaţa nesfârşită, cere mântuire pentru cei ce laudă sfântă pomenirea ta, prea înţeleptule, împreună cu îngerii, înaintea scaunului Mântuitorului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cuvântul lui Dumnezeu Cel fără de stricăciune, luând chip stricăcios, pe oameni i-a îmbrăcat întru nestricăciune, sălăşluindu-Se cu bunăvoirea Tatălui întru tine, cea plină de har. Pentru aceasta, împreună cu Oştile cereşti, pe tine, Cea cu totul fără de prihană, te mărim.

Irmosul: Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre care nu cutează a căuta Oştile îngereşti; iar prin tine, Preacurată, S-a arătat oamenilor Cuvântul Întrupat, pe care slăvindu-L cu Oştile îngereşti pe tine te fericim.

Sedelna, glasul al 3-lea. **Podobie:** Pentru mărturisirea...

Carte de cunoştinţă a învăţăturii, alcătuită cu bogăţia credinţei prin Duhul cel Preasfânt, te-ai arătat, descoperind lucrurile dumnezeieşti celor ce au trebuinţă de ele şi viaţă vistiernicind celor ce o voiesc pe dânsa. Părinte cuvioase, roagă pe Hristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă mare milă.

Sedelna praznicului Întâmpinării Domnului, glasul al 8-lea. **Podobie:** Înviat-ai din morţi...

Născutu-Te-ai din Maică, Cuvântule fără de început, adusu-Te-ai la Templu, Împăratul Slavei; iar bătrânul bucurându-se, Te-a primit în braţe, strigând: acum slobozeşte pe cel ce l-ai păzit după cuvântul Tău, Cel ce ai binevoit să mântuieşti, ca un Dumnezeu, neamul omenesc.

Imnografie

Condacul Sfântului cuvios Isidor Pelusiotul: Alt Luceafăr aflându-te pe tine Biserica, întru sine şi luminându-se cu strălucirile cuvintelor tale, strigă ţie: bucură-te prea fericite, de Dumnezeu înţelepţite părinte Isidor.

Troparul Sfântului cuvios Isidor Pelusiotul: Întru tine, părinte, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că, luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci, să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, prea cuvioase părinte Isidor, duhul tău.

(Video) Troparul Sfântului cuvios Isidor Pelusiotul - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/cantari/video-troparul-sfantului-cuvios-isidor-pelusiotul-4-februarie

Vieţile Sfinţilor - Pomenirea cuviosului părintelui nostru Isidor Pelusiotul

Cuvant Ortodox - Cuviosul părintele nostru Isidor Pelusiotul - 4 februarie: https://www.youtube.com/watch?v=c6XKDut-1H4

***

Cuviosul Isidor era egiptean, fiu de părinţi de neam bun şi iubitori de Dumnezeu, fiind şi rudă cu Teofil, arhiepiscopul Alexandriei şi cu Sfântul Chiril, care a luat scaunul după Teofil.

El, învăţând filozofia din afară şi dumnezeiasca înţelepciune, a lăsat slava lumii acesteia, bogăţia, strălucirea numelui şi pe toate socotindu-le gunoaie, s-a dus la muntele Pelusiului. Acolo, primind viaţa monahicească, bine s-a nevoit în vremea împărăţiei lui Teodosie cel mic.

El a fost bărbat desăvârşit în bunătăţi, preot şi egumen, cu viaţa şi cu înţelepciunea slăvit şi cinstit de toţi.

Despre el vorbeşte Evagrie, istoricul bisericesc, când zice: "Împărăţind Teodosie, Isidor Pelusiotul era în mare cinste, de a cărui slavă ieşită din lucrurile şi cuvintele lui se auzise departe şi era lăudat de gurile tuturor. Acesta şi-a obosit trupul cu ostenelile atât de mult, încât vedeau toţi că are viaţă îngerească. Trăind

în chipul vieţii monahiceşti şi al gândirii de Dumnezeu, era totdeauna şi înaintea tuturor pildă, spre a fi urmat; el a scris multe cuvinte foarte folositoare".

Mai mărturiseşte încă despre viaţa lui cea îmbunătăţită şi Nichifor, istoricul, zicând astfel: "Dumnezeiescul Isidor din tinereţe a avut atât de multe sudori în ostenelile mănăstireşti şi atât de mult şi-a omorât trupul, iar sufletul şi l-a înfierbântat cu tăinuite şi înalte învăţături, încât de toţi se vedea că petrece o viaţă cu adevărat creştinească. Apoi era un stâlp viu şi însufleţit al rânduielilor monahiceşti şi al dumnezeieştii vedenii şi ca un exemplu viu al urmării şi al învăţăturii duhovniceşti. Multe lucrări, pline de mult folos sunt scrise de dânsul, dar mai ales epistolele lui către diferite persoane - pline de dumnezeiescul har şi de omenească înţelepciune, aproape zece mii - în care tălmăceşte toată dumnezeiasca Scriptură şi îndreaptă obiceiurile tuturor oamenilor."

Din nişte asemenea mărturii se vede cum era plăcut lui Dumnezeu, cuviosul Isidor, măcar că nu s-a găsit scrisă viaţa lui cu de-amănuntul. Însă este destul că din cuvintele cele scurte se cunoaşte sfinţenia cea mare şi înţelepciunea lui, căci tuturor le era chip de viaţă îmbunătăţită şi a umplut toată lumea de scrisorile sale cele de Dumnezeu înţelepţite.

El a fost mare sprijinitor al Sfântului Ioan Gură de Aur, cel izgonit cu nedreptate de pe scaun, şi a scris mult către Teofil, arhiepiscopul Alexandriei şi către Arcadie, împăratul, sfătuindu-l ca să înceteze scornirea cea rea. Dar, deşi n-a reuşit, totuşi a mustrat răutatea şi nedreptatea acelora.

După moartea lui Ioan Gură de Aur, a îndemnat prin scrisorile sale pe Sfântul Chiril Alexandrinul - care a urmat după Teofil - să scrie numele lui Ioan în tabla bisericească, ca a unui sfânt mărturisitor, care a pătimit pentru adevăr multe răutăţi de la oamenii cei răi.

A scris şi lui Teodosie, împăratul, învăţându-l să se îngrijească de pacea bisericească, şi l-a îndemnat pe acela să adune în Efes al treilea sinod ecumenic contra rău-credincioşilor eretici.

Era mare râvnitor pentru dreapta credinţă şi puternic luptător împotriva ereticilor, fiind gata a pătimi şi a muri pentru credinţa cea dreaptă.

Aceasta este arătat din cuvintele lui, căci scriind către un Terasie, hulitorul, zice: "Te întreb pe tine, cel ce ne ocărăşti pe noi şi te arăţi aspru judecător: de te-ar pune împăratul asupra cetăţii, ca să o păzeşti, iar tu ai vedea zidul surpându-se

şi sfărâmându-se, ca să se facă lesnicioasă intrarea vrăjmaşilor în cetate, au doară n-ai sta împotrivă cu toate uneltele şi armele, oprind spargerea zidului şi nelăsând intrarea vrăjmaşilor? Aceasta ai face ca şi cetatea şi pe tine însuţi să te poţi apăra de vrăjmaşi, iar a ta credinţă şi osârdnică supunere să o arăţi către împăratul. Dar nouă, pe care Dumnezeu ne-a pus dascăli Sfintei Sale Biserici, nu ni se cade să stăm cu tărie împotriva lui Arie, care nu numai că a ridicat război asupra drept-credincioasei turme a lui Hristos, ci şi pe mulţi i-a pierdut? Eu pentru această pricină nu ţin seamă de nici o primejdie, ci mai bine doresc aceasta, ca adică toate primejdiile să le pătimesc pentru dreapta credinţă".

Din aceste cuvinte ale sfântului se vede râvna lui pentru dreapta credinţă, dar şi celelalte fapte bune ale lui le cunoaşte fiecare, din scrisorile sale.

Fecioria, al cărei păzitor era, o laudă mai mult decât pe multe alte fapte bune, numind-o împărătească, pe care toate rânduielile sunt datoare a o cinsti.

Însă nu defaimă nici însoţirea cea legiuită, pentru că zice în epistola sa către Antonie Scolasticul: ***"Se cuvine a asemăna cu soarele pe cei ce-şi păzesc fecioria, iar cu luna pe cei ce vieţuiesc în văduvia cea neprihănită, iar cu stelele pe cei ce locuiesc în însoţire cinstită".*** În aceasta urmează Sfântului apostol Pavel, care zice: "Alta este slava soarelui, alta este slava lunii şi alta slava stelelor".

Apoi sfătuieşte cuviosul şi pe iubitorii de înţelepciunea cea dinafară ca mai mult să se deprindă în viaţa cea îmbunătăţită, decât la frumoasa grăire. Pentru că zice într-o scrisoare către Patrim, monahul: ***"Cu bună minte, precum aud despre tine, şi cu darul firii eşti împodobit, încât cu sârguinţă te nevoieşti la învăţătura retoricească, ca adică să grăieşti frumos; însă calea vieţii duhovniceşti, prin faptele cele bune mai mult să o urmezi, decât prin frumoasa grăire. Drept aceea, dacă doreşti să câştigi răsplătirile cele fără de moarte, de frumoasă grăire îngrijeşte-te puţin iar a face fapte bune, sileşte-te cu osârdie".***

Asemenea şi către Apolonie, episcopul, scrie: ***"De vreme ce nu se cuvine a atrage, cu sila, pe cei care sunt astfel născuţi încât să aibă voia slobodă cum şi pe cei ce se împotrivesc dreptei credinţe, pentru aceea, îngrijeşte, ca prin sfat bun, prin viaţa ta şi prin bunele obiceiuri, să luminezi pe cei ce sunt în întuneric".***

Acest sfânt mai învaţă că omul cel îmbunătăţit se cade să nu se mândrească pentru lucrurile sale cele bune, ci cele smerite să le socotească pentru sineşi. ***"Cel ce lucrează faptele bune are cunună luminată, iar cela ce săvârşeşte multe fapte bune, însă i se pare că puţin bine a făcut, acela, prin acea smerită părere despre***

sine, mai luminoasă cunună va avea. Dar mai drept să zic: De este în cineva gând smerit, faptele bune ale aceluia se fac mai luminoase, iar de nu este cu gândul smerit, apoi şi faptele bune cele luminoase, se întunecă şi cele mari se micşorează. Drept aceea, de voieşte cineva să-şi arate faptele sale bune, să nu le socotească mari, căci atunci mari se vor afla".

Astfel cuviosul Isidor, învăţându-i pe mulţi, singur mai întâi era desăvârşit pentru cele ce le învăţa, urmând Domnului Celui ce a început mai întâi a face; apoi pentru lucrurile sale cele bune nu se mândrea, ci smerit cugeta. Iar gândul smerit a însoţit curăţia ca o pereche de boi mult ostenitori, care trăgeau jugul cel bun al lui Hristos.

Întreaga lui înţelepciune însă este arătată în epistola lui către Paladie, episcopul Elinopoliei, prin care cu îndestulare îl învaţă să se ferească de vorbă cu partea femeiască, pentru că zice Scriptura: Vorbele cele rele strică obiceiurile cele bune. Apoi vorba cu femeile, chiar şi bună de ar fi, este însă puternică a strica pe omul cel dinăuntru în taină, prin gânduri necurate, deşi fiind curat trupul, însă pe suflet îl face necurat.

Pentru aceea, cuviosul Isidor, sfătuindu-l pe episcopul acela, care adeseori vorbea cele de folos cu partea femeiască şi care se lăuda că nu simte patimă, îi zicea: ***"De vorbele femeieşti fugi pe cât poţi, bunule bărbat. Căci celor ce au treapta preoţiei, mai sfinţi şi mai curaţi se cade să fie decât acei care s-au dus în munţi şi în pustie. Pentru că aceştia au grijă de sine şi de popor, iar acei care s-au dus în pustie au grijă numai de ei. Acestora, care sunt puşi la asemenea înălţime a vredniciei preoţeşti toţi le cearcă şi le privesc viaţa, iar cei ce şed prin peşteri, aceia pe ale lor răni le tămăduiesc sau singuri lor îşi împletesc cununi.***

De vei merge la femei pentru vreo slujbă, să ai ochii plecaţi în jos şi pe acelea, la care ai mers, să le înveţi să privească cu curăţie deplină. După ce vei grăi cuvinte puţine, care pot să le întărească şi să le lumineze sufletele, îndată fugi, ca nu cumva vorba cea lungă să înmoaie a ta putere şi să o slăbească. Iar de vei voi să fii cinstit, căci aşa se cade, mai ales duhovnicescului bărbat, apoi să nu ai cu dânsele prietenie nicidecum şi atunci vei fi cinstit, pentru că firea femeiască se face nesuferită spre cel ce o momeşte, iar spre cei ce o defăimează, ea mai cu multă libertate îşi arată firea.

Unii zic că de vorbeşti cu dânsele nu primeşti nici o vătămare. Eu însă zic, ca toţi să se încredinţeze de acestea, că şi pietrele se sparg de picăturile de ploaie care pică totdeauna pe ele. Ia aminte la ceea ce grăiesc: că ce este mai tare decât piatra şi ce este mai moale decât apa şi, mai ales, decât picăturile de apă? Deci,

dacă firea se micşorează de acel lucru, apoi cum nu va fi biruită şi răsturnată voia omenească care uşor este mişcată?"

Astfel sfătuind cuviosul Isidor pe episcopul Paladie, ne povăţuieşte şi pe noi toţi la viaţa cea cu întreagă înţelepciune, ca să ne păzim, nu numai trupul de căderea în păcat, dar şi sufletul să-l păzim, să-l ferim întreg de gândurile ce-l strică.
Multe fapte bune învaţă cuviosul pe toţi, prin scrieri şi prin vorbire. Apoi, ajungând la adânci bătrâneţe şi plăcând lui Dumnezeu desăvârşit, s-a sfârşit cu pace.

Sfântul Isidor Pelusiotul - drumul spre sfințenie

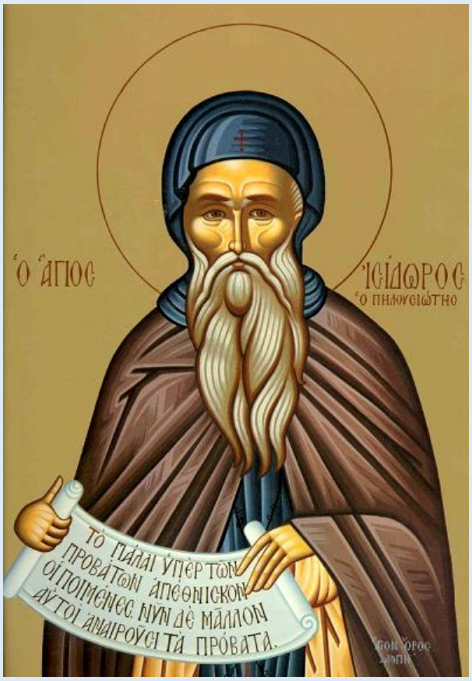

Purtând în el un dor de Dumnezeu mai mare decât iubirea pentru frumusețea lumii acesteia, Sfântul Isidor s-a retras din tinerețe în Muntele Pelusiului, fiind călugăr și preot iscusit. Cunoscut de toată lumea pentru asprimea pe care o avea față de trupul său și pentru viața îngerească pe care o trăia, era adesea rugat să ofere sfaturi și îndrumări, scriind aproape zece mii de epistole.

***

Originar din Egipt, Sfântul Isidor era copilul unor oameni iubitori de Dumnezeu, astfel încât a fost crescut în dreapta credință. Dorul de cele sfinte insuflat în el era atât de mare, încât, fără a trece prea multă vreme, a hotărât să lase toate cele bogate și frumoase ale lumii și să se retragă în Muntele Pelusiului. Acolo a fost călugărit, a ajuns preot și egumen, și principala lui grijă era aceea de a-și osteni trupul, pentru ca sufletul său să fie liber.

Pentru asprele sale nevoințe și pentru că era limpede că duce o viață îngerească era cunoscut de toată lumea, lăsând moștenire duhovnicească aproape zece mii de epistole în care îi povățuia pe oameni și le explica din Sfânta Scriptură.

Susținător al Sfântului Ioan Gură de Aur, cel care fusese izgonit de pe scaun pe nedrept, l-a convins pe Sfântul Chiril Alexandrinul să îl treacă pe Sfântul Ioan în

rândul sfinților mărturisitori. Iar pe împăratul Teodosie l-a sfătuit să adune al treilea Sinod Ecumenic în Efes, împotriva ereticilor.

Învățându-i pe toți, până la finalul vieții sale, să fie smeriți și să fugă de păcat, căci și piatra este spartă de picăturile de apă, și-a dat sufletul în pace în mâinile Domnului, mergând în Împărăția pe care o „gustase” încă de pe pământ.

Sinaxar - Pomenirea cuviosului părintelui nostru Isidor Pelusiotul

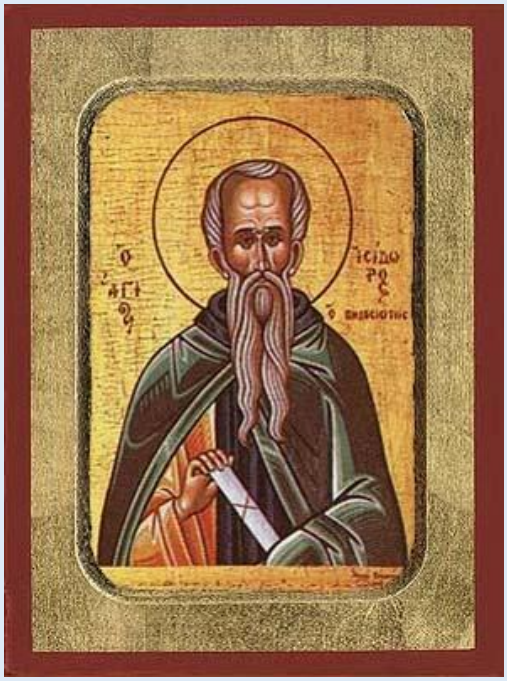

În această lună (februarie), ziua a patra, pomenirea cuviosului părintelui nostru Isidor Pelusiotul.

Sfântul Isidor era egiptean de neam, şi era cunoscut ca fecior de părinţi bine credincioşi şi iubitori de Dumnezeu, fiind totodată rudenie cu Teofil şi cu Chiril, arhiepiscopii Alexandriei.

Înaintând el mult în învăţătura de carte şi în înţelepciunea dumnezeiască şi în cea lumească, a lăsat iubitorilor de învăţătură multe scrieri minunate şi vrednice de pomenire.

Şi lăsându-şi avuţia lui de tot felul şi strălucirea neamului ca şi fericirea vieţii, a venit la muntele Pelusion şi s-a făcut monah.

Acolo nevoindu-se şi cugetând la Dumnezeu, a luminat cu dumnezeieştile lui cuvinte toată lumea, întărind pe cei ce săvârşeau fapte bune, şi dojenind pe cei neascultători cu ascuţişul cuvintelor dumnezeieşti, îi întorcea spre fapta cea bună; încă şi pe împăraţi către folosul lumii îi povăţuia şi îi sfătuia. Şi ca să spunem pe scurt, tuturor celor ce-l întrebau, cuvintele dumnezeieştii Scripturi.

Şi astfel bine trăind, şi dumnezeieşte purtându-se, şi-a sfârşit viaţa sa, la adânci bătrâneţi.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Isidor (†449)

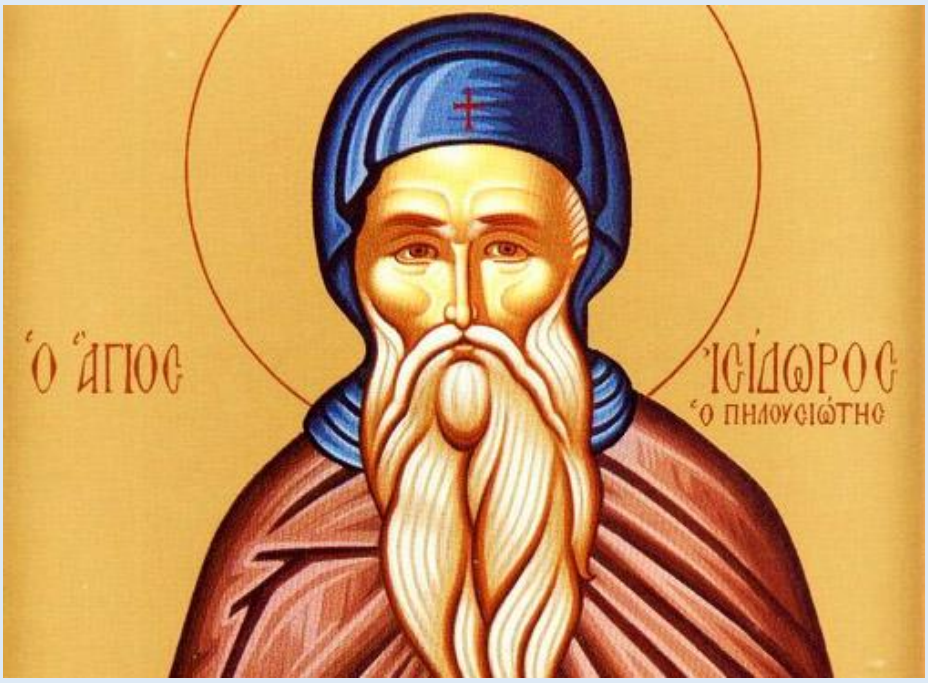

Sfântul cuvios Isidor (†449) era egiptean de neam şi rudenie cu Teofil şi Chiril, arhiepiscopii Alexandriei, vieţuind pe vremea împăratului Teodosie cel mic (408-450). El învăţase multă carte şi era socotit de istoricii din vremea sa drept un filosof şi desăvârşit îndrumător în înţelepciunea vieţii şi a Sfintelor Scripturi.

De tânăr a lăsat slava lumii şi s-a dus într-o mănăstire din părţile Pelusiei, unde s-a făcut monah.

Fiind hirotonit preot, petrecea o viaţă cu adevărat după Sfânta Evanghelie, povăţuind nu numai pe cei din mănăstirea sa, ci şi pe cei care, iubitori de învăţătură fiind, veneau la dânsul.

Pe mulţi păcătoşi i-a întors de la faptele cele rele, iar pe cei iubitori de învăţătură i-a întărit prin harul Duhului Sfânt care lucra în el.

Din scrisorile sale se cunosc virtuţile cu care sfântul era împodobit. Fecioria, al cărei păzitor era cu dinadinsul, o lăuda mai mult decât pe alte fapte bune, numind-o împărătească a virtuţilor. El însă nu defăima însoţirea cea legitimă prin Taina Sfântă a Cununiei, pentru că zicea în epistola sa către Antonie Scolasticul: „Se cuvine să asemănăm cu soarele pe cei ce păzesc fecioria, cu luna pe cei ce vieţuiesc în văduvia cea neprihănită şi cu stelele pe cei ce vieţuiesc în însoţire cinstită, urmând în

aceasta Sfântului Pavel, care zice: «Alta este strălucirea soarelui şi alta strălucirea lunii, şi alta strălucirea stelelor» (I Corinteni 15, 41)".

De la Sfântul cuvios Isidor ne-au rămas peste 2.000 de scrisori ce ne aduc mărturie despre lucrarea plină de folos pe care a făcut-o fericitul în timpul vieţii sale pământeşti.

Şi aşa, binevieţuind şi plăcând lui Dumnezeu, la adânci bătrâneţi s-a mutat în pace la cereştile locaşuri.

Iulian Dumitraşcu - Calendar ortodox - Sfântul cuvios Isidor Pelusiotul; Sfântul Sfinţit mucenic Avramie

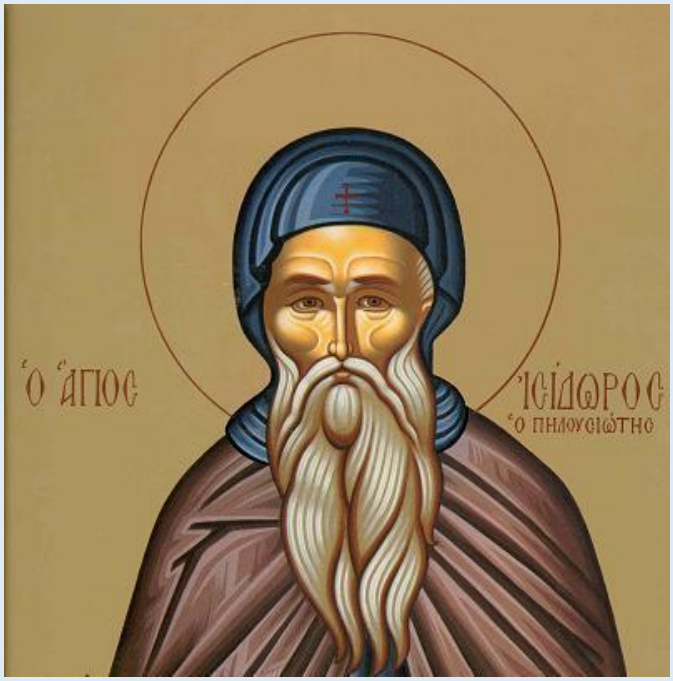

1. Sfântul cuvios Isidor Pelusiotul - S-a născut în 360 în Alexandria Egiptului, din părinţi creştini, rude apropiate cu arhiepiscopul Trofil al Alexandriei (383-412) şi cu Sfântul Chiril (412-444), urmaşul acestuia. Având o situaţie financiară bună, părinţii l-au trimis pe tânărul Isidor la şcolile de filozofie şi teologie din Antiohia, tocmai când păstorea acolo ca preot Sfântul Ioan Gură de Aur.

Isidor i-a fost ucenic şi l-a avut ca pildă de trăire duhovnicească. Reîntors în Egipt, ar fi putut să aibă o slujbă deosebită, însă Isidor a renunţat la moştenirea primită de la părinţi şi a intrat în Mănăstirea Pilusiu din partea de răsărit a deltei Nilului, nu departe de oraşul cu acelaşi nume.

De aceea şi cuviosul Isidor este numit „pelusiotul”. Cuvântul grecesc „pilos” înseamnă mlaştină sau noroi şi cum mănăstirea era poziţionată în delta fluviului Nil, într-o regiune mlăştinoasă, i s-a zis „Pilusiu”, adică mănăstirea din mlaştini. În această mănăstire şi-a petrecut Isidor tot restul vieţii, sporind în rugăciune şi credinţă faţă de Dumnezeu.

Aici s-a învrednicit de treapta preoţiei, ajungând şi stareţ. Împăratul Teodosie al II-lea (408-450) îl cinstea în mod deosebit pe cuviosul Isidor.

Acesta îl sfătuieşte pe împărat să convoace Sinodul al III-lea Ecumenic la Efes, în anul 431, pentru apărarea dreptei credinţe creştine împotriva ereziei nestoriene.

De la cuviosul Isidor au rămas 2090 de epistole pline de înţelepciune, sfaturi duhovniceşti şi ştiinţă teologică. Astfel, a povăţuit cuviosul Isidor pe toţi până la adânci bătrâneţi când s-a mutat cu pace la Domnul în anul 436.

2. Sfântul Sfinţit mucenic Avramie - A trăit în secolul al IV-lea, fiind episcop în localitatea Arbela din Persia. A fost prins de mai marele preoţilor păgâni şi obligat să se închine soarelui. Refuzând acest lucru, episcopul Avramie a fost supus suplicilor şi dus în localitatea Telman unde a primit moarte mucenicească prin sabie în anul 353.

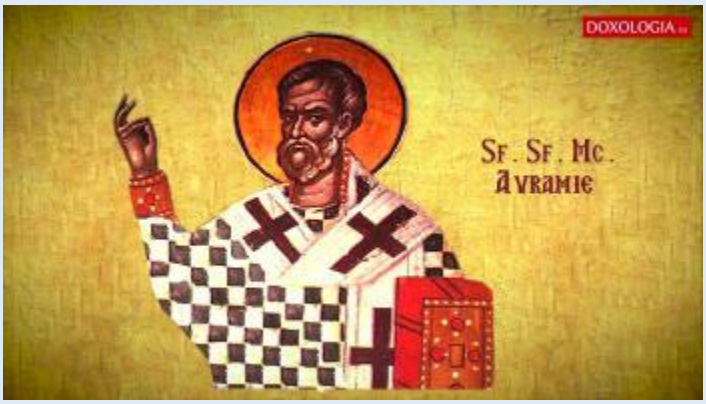

Proloagele - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Isidor Pelusiotul (449)

Luna februarie în 4 zile: Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Isidor Pelusiotul (449)

Acest sfânt a fost egiptean de neam şi era rudenie cu Teofil şi Chiril, arhiepiscopii Alexandriei, vieţuind pe vremea împăratului Teodosie cel mic (408-450).

Dumnezeiescul acesta Isidor învăţase multă carte şi era socotit de istoricii din vremea lui drept un filosof şi un desăvârşit îndrumător în înţelepciunea vieţii şi a Sfintelor Scripturi şi-şi luase drept chip şi pildă de viaţă şi de lucrare pe Sfântul Ioan Gură de Aur. Şi, încă tânăr fiind, a lăsat slava lumii, bogăţia şi strălucirea numelui şi, toate socotindu-le gunoaie, s-a dus într-o mânăstire din părţile Pelusiei şi s-a făcut monah.

Şi, cu multe sudori şi osteneli înfrânându-şi trupul, iar sufletul înfierbântându-şi-l cu tainice şi înalte descoperi, s-a făcut ca un stâlp viu şi însufleţit al vieţii monahiceşti.

Şi, fiind el sfinţit preot şi egumen, se vedea de toţi că petrecea o viaţă cu adevărat, după Sfânta Evanghelie. Şi povăţuia nu numai pe cei din mănăstirea lui, că au rămas de la el peste două mii de scrisori, prin care lumina pe scurt şi în minunate

cuvinte, pline de folos, pe toţi iubitorii de învăţătură din toată lumea, întorcând pe păcătoşi, întărind pe cei porniţi spre fapte bune, iar pe cei neascultători, cu certarea dumnezeieştilor dojeniri îndreptându-i, încă şi pe împăraţi îi sfătuia şi, în scurt, tâlcuia şi lămurea, cu mare înţelepciune, tuturor celor ce întrebau, cuvintele şi mărturiile dumnezeieştilor Scripturi, îndreptând obiceiurile oamenilor.

Şi aşa, bine vieţuind şi dumnezeieşte purtându-se, la adânci bătrâneţi şi-a săvârşit viaţa, mutându-se la Domnul.

Întru această zi, învăţătură din viaţa Sfântului Isidor.

Ca un mare râvnitor pentru dreapta credinţă şi puternic luptător împotriva ereticilor, ce era, fiind gata a pătimi şi a muri pentru credinţa cea dreaptă, Sfântul Isidor scria, către hulitorul Tarasie: ***"Te întreb pe tine, cela ce ne ocărăşti pe noi şi te arăţi aspru judecător: "De te-ar pune împăratul asupra cetăţii ca să o aperi, iar tu ai vedea zidul săpându-se şi sfărâmându-se de vrăjmaş, ca să se facă mai lesnicioasă intrarea în cetate, au n-ai sta împotrivă cu toate uneltele şi armele, oprind spargerea zidului şi nelăsând intrarea vrăjmaşilor ? Acestea ai face; că şi cetatea, şi pe tine să te poţi apăra de vrăjmaşi, şi să arăţi a ta credinţă şi supunere către împărat. Dar nouă, pe care Dumnezeu ne-a pus dascăli Sfintei Sale Biserici, nu ni se cade să stăm cu tărie împotriva unuia ca Arie, care, nu numai că a ridicat război asupra dreptcredincioasei turme a lui Hristos, ci şi pe mulţi i-a pierdut ? Eu pentru această pricină nu ţin seama de nici o primejdie, ci, mai, bine, doresc ca toate primejdiile să le pătimesc pentru credinţă".***

Dar, şi celelalte fapte bune ale lui se cunosc din scrisorile sale. Fecioria, al cărei păzitor era, cu de-adinsul, o lăuda, mai mult decât pe alte fapte bune, numind-o împărătească.

Însă el nu defăima nici însoţirea cea legitimă - legiuită - că zice, în epistola sa către Antonie Scolasticul: ***"Se cuvine să asemănăm, cu soarele, pe cei ce păzesc fecioria, iar, cu luna, pe cei ce vieţuiesc în văduvia cea neprihănită, şi, cu stelele, pe cei ce locuiesc în însoţire cinstită"***, urmând în aceasta Sfântului Pavel, care zice: "Alta este slava soarelui, alta slava lunii şi alta este slava stelelor".

Încă mai sfătuieşte cuviosul şi pe iubitorii de înţelepciune, ca mai mult să se deprindă la viaţa cea îmbunătăţită, decât la frumoasa grăire.

Că zice, într-o scrisoare, către Patrim monahul: ***"Cu bună minte şi cu darul firii eşti împodobit, încât cu sârguinţă te nevoieşti ca să grăieşti frumos. Însă, calea***

vieţii duhovniceşti, prin faptele cele bune, să o urmezi, mai mult decât frumoasa grăire. Drept aceea, dacă doreşti să câştigi răsplătirile cele fără de moarte, de frumoasa grăire îngrijeşte-te puţin, iar a face fapte bune, sileşte-te, cu mai multă râvnă, ca, prin viaţa ta şi prin bunele obiceiuri, să luminezi pe cei ce sunt întru întuneric".

Tot Sfântul Isidor mai învăţa că omul cel îmbunătăţit se cade să nu se mândrească pentru lucrurile cele bune, ci gând smerit să aibă despre sine: ***"Cela ce lucrează fapte bune are cunună luminată. Iar cela ce săvârşeşte multe fapte bune, însă i se pare că puţin bine a făcut, acela, prin această smerită părere despre sine, mai luminoasă cunună va avea. Dar, este mai drept să zic: "De este în cineva gând smerit, faptele aceluia se fac mai luminoase. Iar de nu este în el gând smerit, apoi și faptele bune cele luminoase se întunecă și cele mari se micșorează. Drept aceea, de voiește cineva ca să-și arate faptele sale cele bune, să nu le socotească că sunt mari, că atunci mari se vor afla. Gândul smerit, însoțit de fapta bună, sunt ca o pereche de boi care trag jugul cel bun a lui Hristos".***

Întreaga înțelepciune a Sfântului Isidor este arătată, însă, în Epistola lui către Paladie, episcopul Elinopolei, prin care îl învăța, cu tot dinadinsul să se ferească de vorba cu partea femeiască, căci, deși Scriptura zice: "Vorbele cele rele strică obiceiurile cele bune", apoi, vorba cu femeile, chiar şi bună de ar fi, este însă în stare a strica pe omul cel dinlăuntru, în taină, prin gânduri necurate; că, deși fiind curat cu trupul, însă pe suflet îl face necurat. Deci, cuviosul Isidor pe episcopul acela, care adeseori vorbea cele de folos cu partea femeiască şi care se lăuda că nu simte patimă, sfătuindu-l, îi zicea: ***"De vorbele cu partea femeiască, pe cât poţi, să fugi, bunule bărbat, că cei ce au treapta preoţiei, mai sfinţi şi mai curaţi se cade să fie, decât aceia care s-au dus în munţi şi în pustie; pentru că aceştia au grijă de sine şi de popor, iar aceia, care s-au dus în pustie, au grijă numai de ei înşişi. Acestora, care sunt puşi la înălţimea aceasta a vredniciei preoţeşti, toţi le cercetează şi le privesc viaţa, iar cei ce stau prin peşteri, aceia rănile lor le tămăduiesc, adică singuri îşi pregătesc cununi. Deci, de vei avea de făcut vreo slujbă la o parte femeiască, apoi să-ţi stăpâneşti ochii şi pe cele la care ai mers, să le înveţi să privească cu curăţie deplină. Şi, după ce vei grăi cuvintele care pot să le întărească şi să le lumineze sufletele, îndată să fugi, ca nu cumva vorba cea lungă să înmoaie a ta putere şi să o slăbească. Iar, de vei voi să fii cinstit de femei - şi, aceasta, mai ales, duhovnicescului bărbat, se cade - apoi, să nu ai cu dânsele prieteşug nicidecum şi atunci de dânsele cinstit vei fi. Căci, dacă doar vorbeşti cu dânsele, zic unii, nu primeşti nici o vătămare. Eu, însă zic ţie, pentru ca toţi să se încredinţeze de aceasta, că şi pietrele se sparg de picăturile de ploaie, care cad totdeauna pe ele. Ia aminte la ceea ce grăiesc; că, ce este mai tare decât***

piatra şi ce este mai moale decât apa şi mai ales, decât picăturile de apă ? Însă, desimea picăturilor ce stăruie biruieşte totdeauna şi firea. Deci, dacă firea cea nemişcată se schimbă, apoi, cum nu va fi biruită şi răsturnată voia omenească, cea atât de schimbătoare ?"

Astfel, sfătuind cuviosul Isidor pe episcopul Paladie, ne povăţuieşte şi pe noi toţi la viaţa cea cu întreagă înţelepciune, ca nu numai să ne păzim de căderea trupească, dar şi sufletul să-l ferim întreg de gândurile ce-l strică.

Şi multe fapte bune, de tot felul, învăţa cuviosul pe toţi, prin scris şi prin viu grai şi, ajungând la adânci bătrâneţi şi plăcând lui Dumnezeu, s-a sfârşit în pace.

Întru această zi, cuvânt din Pateric, despre citirea cărţilor

Un frate dintr-o mânăstire cu viaţă de obşte se lenevea spre învăţătură şi a întrebat pe părintele său, zicând: "Ce înseamnă aceasta, părinte, că, iată, mă ostenesc la Scripturi şi nimic nu înţeleg".

Şi stareţul i-a răspuns lui, zicând: "Fiule, oile, când află păşune, cu multă dulceaţă mănâncă şi adesea înghit hrană nerumegată, sârguindu-se fiecare să apuce cât mai mult şi să pună întru sine hrană, iar după aceea stând, îşi rumegă hrana. Aşa şi tu, fiule, câtă vreme ai ajutor şi bună vreme, învaţă-te pe tine cât poţi, fără lenevire, din dumnezeieştile Scripturi şi te va lumina Dumnezeu; ori, din vorbele bătrânilor auzind, te vei deprinde sau deprinzându-te singur, vei întreba sau de la cei ce învaţă binele, vei deprinde ceva sau Însuşi Domnul, în linişte, îţi va grăi în inima ta numai să nu pierzi întru lene, vremea şi puterea cea dată ţie de la Dumnezeu".

Întru această zi, cuvânt despre tăcere

Un sihastru stătea în munte şi sporise în frica lui Dumnezeu, la locul acela, în părţile marelui Antonie. Şi mulţi, din cuvintele lui şi din fapte, se foloseau. Deci, aşa aflându-se el, l-a pizmuit vrăjmaşul împotriva tuturor faptelor lui cele bune şi i-a strecurat în minte una ca aceasta: "Luând tu frica lui Dumnezeu, nu ţi se cade ţie, ca să-ţi slujească alţii, nefiind tu vrednic ca să slujeşti altora, ci te scoală de-ţi slujeşte măcar ţie însuţi. Drept aceea, dar, să mergi şi să-ţi vinzi coşniţele tale în cetate şi să-ţi cumperi cele trebuincioase ţie, apoi să te întorci la linişte şi să nu pui această greutate asupra nici unuia".

Însă, aceasta îl sfătuia pe dânsul înşelătorul, pizmuindu-i liniştea lui, îndeletnicirea cea bună spre Dumnezeu şi spre folosul multora, pentru că, de pretutindeni, vrăjmaşul se sârguieşte a ne vâna.

Deci, el care fusese cândva minunat, vestitul şi lăudatul pustnic, ca la un gând bun, supunându-se, a ieşit din chilia sa. Dar, nu era iscusit întru cele multe meşteşuguri ale diavolului; că mult vorbind cu o femeie, şi aflându-se într-un loc pustiu şi urmărit de diavolul, din neluare aminte, a căzut cu dânsa în păcat. Apoi, îndată, aducându-şi aminte că s-a bucurat vrăjmaşul de căderea lui, a căzut întru deznădejde, de vreme ce întristase pe Duhul Sfânt, pe îngeri şi pe Sfinţii Părinţi, dintre care mulţi prin cetăţi au biruit pe vrăjmaşul.

Şi se întrista de acestea foarte, neaducându-şi aminte că Domnul gata este să dea putere celor ce nădăjduiesc spre Dânsul şi, uitând de tămăduirea greşelii, voia să se arunce pe sine spre moarte, în repejunea râului, spre desăvârşita bucurie a diavolului.

Dintr-o mare durere sufletească ca aceasta, i-a slăbit şi trupul. Şi, de nu i-ar fi ajutat lui Milostivul Dumnezeu, ar fi murit fără de pocăinţă, spre bucuria dracilor.

Însă, mai pe urmă, venindu-şi întru sine, gândea cum ar putea să arate mai multă osteneală în pocăinţă şi în grea pătimire, ca să milostivească pe Dumnezeu, prin lacrimi şi prin tânguire. Deci, s-a dus iarăşi la chilia sa şi zăvorându-şi uşile, a început a plânge, aşa cum ar plânge deasupra unui mort şi a se ruga lui Dumnezeu, postind şi priveghind cu sârguinţă, până şi-a topit trupul său de tot.

Iar fraţii, după obicei, au început a veni la dânsul, pentru folosul lor şi băteau în uşă.

Iar el le răspundea: "Nu veţi putea deschide, pentru că am dat făgăduinţă lui Dumnezeu, ca să mă pocăiesc un an": Şi le zicea: "Rugaţi-vă pentru mine, nevrednicul".

Iar altceva nimic nu le răspundea, ca să nu se smintească, auzind de căderea lui în păcat, pentru că era la dânşii cinstit foarte şi mare între călugări.

Deci, s-a împlinit anul, pocăindu-se cu dinadinsul. Iar spre ziua Paştilor, în noaptea învierii, întocmind o candelă dintr-un vas, a îngrijit-o şi a umplut-o cu untdelemn şi încă, de seară a început să se roage, zicând: *"Îndurate şi milostive Doamne, Cela ce voieşti ca să se mântuiască toţi păcătoşii şi la cunoştinţa adevărului să vină, la*

Tine am scăpat, Mântuitorule al sufletelor noastre. Miluieşte-mă pe mine, cela ce mult Te-am mâniat şi, spre bucuria vrăjmaşului, multe rele am făcut şi, iată, că mort sunt, ascultând la vrăjmaşul, iar Tu, Cela ce pe cei necuraţi şi nemilostivi îi miluieşti, înveţi a milui pe aproapele milostiveşte spre a mea smerenie, că nimic nu este cu neputinţă la Tine, că lângă iad s-a pogorât sufletul meu. Fă milă cu a Ta zidire, că bun eşti, Cela ce, în ziua Învierii celei de apoi, vei ridica trupurile cele risipite şi topite, auzi-mă pe mine, că a slăbit sufletul meu şi mi s-a topit ticălosul meu trup, pe care l-am spurcat, dar m-am lipit spre frica Ta şi, sculându-mă, am îndrăznit a schimba păcatul în pocăinţă.

Două păcate am: căderea şi deznădăjduirea. Înviază-mă pe mine, cel sfărâmat. Şi porunceşte ca din focul Tău să se aprindă această candelă, ca, aşa, să primesc încredinţare de milostiva Ta iertare, cea cu îndurare. Apoi, în cealaltă vreme a vieţii ce-mi vei dărui, voi păzi poruncile Tale şi frica Ta nu o voi părăsi. Ci, mai cu dinadinsul, decât până acum îţi voi sluji Ţie."

Şi acestea zicând, în noaptea Sfintei Învieri, cu lacrimi multe grăind, s-a sculat ca să vadă dacă i s-a aprins candela. Şi, văzând că nu i s-a prins, iarăşi căzând cu faţa la pământ se ruga Domnului zicând: *"Ştiu Doamne, că după nevoinţa mea era să fiu încununat, dar, nepăzindu-mi eu cărările mele, m-am tras mai mult spre dulceala trupească şi m-am aruncat în munca celor necuraţi. Deci, milostiveşte-te, Doamne, că, iată, iarăşi mărturisesc bunătăţii Tale păcatul meu cel rău înaintea tuturor îngerilor şi drepţilor şi, de nu s-ar sminti oamenii, apoi şi înaintea a toată lumea aş mărturisi căderea mea în păcat. Miluieşte-mă pe mine cel ce mă mărturisesc Ţie, ca şi pe alţii să-i învăţ, Doamne înviază-mă pe mine."*

Aşa, de trei ori rugându-se, a fost auzit. Şi, sculându-se, şi-a aflat candela luminos arzând şi s-a bucurat mult întru nădejde, că i-a dat lui adeverire Dumnezeu. Şi se minuna şi de darul lui Dumnezeu cel atât de mare şi de milostiva Lui iubire de oameni. Şi se veselea cu duhul că l-a încredinţat pe el Dumnezeu de iertarea păcatului său, auzindu-i smerita lui rugăciune şi zicea: *"Mulţumesc Ţie, Doamne, că în această vremelnică viaţă m-ai miluit pe mine, nevrednicul, prin semnul acesta mare şi nou, dându-mi mie îndrăzneală către Tine. Că ierţi, cu milostivire, sufletele cele zidite de Tine".*

Aşa petrecând el întru mărturisire, a răsărit ziua şi, veselindu-se în Domnul, a uitat de trupeasca hrană, în ziua aceea, de bucurie. Iar focul din candela aceea l-a păzit în toate zilele vieţii sale, adăugând într-însa untdelemn, ca să nu se stingă.

Şi iarăşi, a petrecut în dânsul Duhul lui Dumnezeu, fiind ştiut de toţi şi tuturor de folos.

Iar, când a fost să se ducă din viaţa aceasta, i s-a arătat lui de la Dumnezeu, de mai înainte, ceasul sfârşitului său şi şi-a dat cu pace sufletul în mâinile lui Dumnezeu, a căruia este slava, în vecii vecilor. Amin.

Sfântul Isidor şi Sfântul Chiril, patriarhul Alexandriei

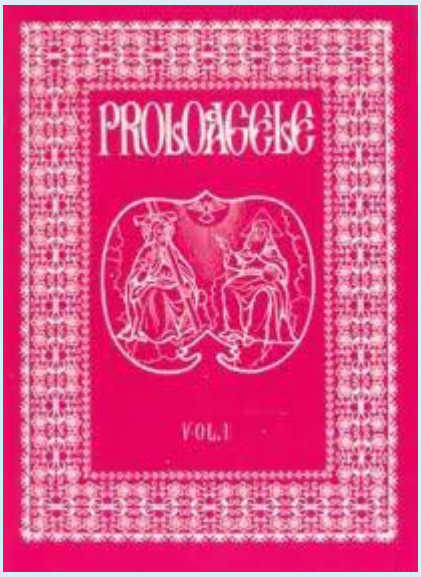

Întru această zi, cuvânt despre Sfântul Chiril, patriarhul Alexandriei.

Sfântul acesta Chiril, om fiind, măcar că era atât de înaintat în sfinţenie, avea încă oarecare patimă omenească, dar a îndreptat-o pe aceasta în chip minunat. Ascultaţi care era patima şi îndreptarea ei: Fiind marele Chiril rudenie şi nepot patriarhului Teofil, vrăjmaşul Sfântului Ioan Hrisostom şi crezând adevărate toate mincinoasele învinuiri care le grăia unchiul său Teofil contra Sfântului Ioan Hrisostom, nu din răutate, ci din prea mare încredere în unchiul său, fericitul Chiril se pornise şi el asupra sfinţitului şi dumnezeiescului Hrisostom, având mânie asupra lui, nu numai când acesta trăia, ci şi după moartea lui. Pentru aceasta, nu voia nici să-l pomenească în pomelnicele celorlalţi patriarhi, precum era şi este obiceiul.

Deci, Apotic, atunci patriarh al Constantinopolului, a scris către fericitul Chiril o scrisoare, arătând că şi el a fost o vreme vrăjmaşul lui Hrisostom, dar, mai pe urmă, cunoscând nevinovăţia şi curăţia acelui bărbat sfânt, s-a pocăit de greşeala lui şi a pomenit numele lui Hrisostom împreună cu ceilalţi Sfinţi, şi-l sfătuia frăţeşte pe Sfântul Chiril, să scrie numele lui Hrisostom în pomelnice şi să-l pomenească.

Însă Chiril nu-l asculta, nevoind să defaime sinodul ţinut împotriva lui Hrisostom, pe vremea unchiului său Teofil. ***A mai scris către Chiril patriarhul şi Sfântul Isidor Pelusiotul, ca unul ce-i era rudenie şi mai bătrân cu vârsta, sfătuindu-l că nu se cuvine a judeca pe cineva din oameni, până nu va cerceta el singur amănunţit pricina şi greşeala omului aceluia.***

Încă şi altă epistolă a mai scris Sfântul Isidor către Chiril, în care-i zicea: "Mă numeşti că sunt părintele tău şi mă tem de osândă. Ascultă-mă pe mine, să nu te osândeşti şi tu de Dreptul Judecător, Cel ce nu caută la faţă, leapădă-ţi mânia asupra celui mort şi nu tulbura Biserica celor vii, pricinuindu-i nelinişte".

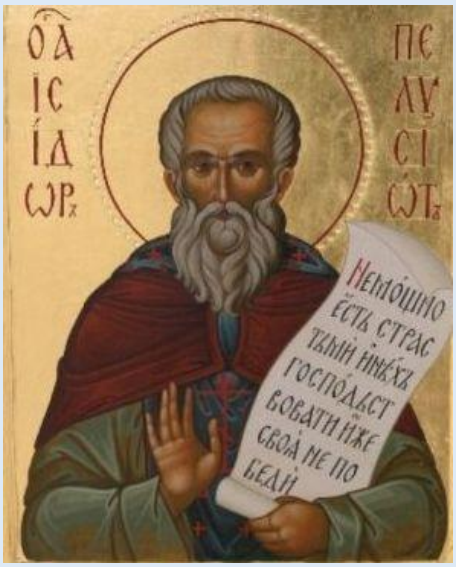

Sfântul Isidor

Deci, citind scrisorile Sfântului Isidor, a început fericitul Chiril a se îndrepta şi a-şi cunoaşte greşeala.

Sfântul Chiril, arhiepiscopul Alexandriei

Dar s-a îndreptat desăvârşit, având un vis ca acesta: ***I s-a arătat sfântul, că se află într-un loc de negrăită frumuseţe şi bucurie. Vedea acolo pe Avraam, Isaac şi***

Iacob şi Sfinţi mulţi din Legea veche şi din cea nouă a Evangheliei. Şi a văzut în acel loc o Biserică luminată, de neîntrecută frumuseţe, iar înăuntru popor mult, care cânta o dulce cântare. Şi, intrând sfântul în biserică, s-a umplut cu totul de bucurie şi de dulceaţă în inima sa, că vedea pe Doamna noastră, Născătoarea de Dumnezeu, de îngeri mulţi înconjurată şi strălucind de negrăită slavă. Mai vedea acolo şi pe Sfântul Ioan Hrisostom, stând aproape de Născătoarea de Dumnezeu, cu mare cinste şi strălucind cu minunată lumină, ca un înger al lui Dumnezeu, şi ţinând în mâini cartea învăţăturilor sale. Şi mai erau şi alţi bărbaţi slăviţi, mulţime, care stăteau cu dânsul ca nişte slujitori, înarmaţi toţi, ca şi când aveau de dat o luptă oarecare.

Deci, dorea fericitul Chiril să se închine Stăpânei, Născătoarei de Dumnezeu şi, pornind, a alergat spre ea ca să-i facă închinăciune, dar îndată Sfântul Ioan, împreună cu purtătorii săi de suliţi, au alergat cu mânie împotriva lui şi nu numai că l-au oprit de a se apropia de Maica Domnului, dar şi din biserica aceea l-au izgonit.

Şi cum stătea Sfântul Chiril, frământând întru sine mânia sa contra Sfântului Ioan Hrisostom, care-l izgonise din biserică, iată, a auzit pe Stăpâna noastră, Născătoarea de Dumnezeu, mijlocind către Sfântul Ioan, ca să-l ierte şi să nu-l gonească din biserica aceea, zicând: "Iartă pe Chiril, a zis Preasfânta către Ioan, că din necunoştinţă a luat pornirea lui cea rea împotriva ta şi vei vedea, când îşi va da seama, că din neştiinţă, a ajuns la acea pornire rea".

Dar Ioan se arăta că nu primea să-l ierte.

Atunci, Preasfânta Născătoarea de Dumnezeu, a zis către Sfântul Ioan: "Pentru dragostea mea, iartă-l, că mult s-a nevoit pentru cinstirea mea, ruşinând şi înfruntând pe Nestorie, ocărâtorul meu, iar pe mine, Născătoarea de Dumnezeu, propovăduindu-mă oamenilor. Iată-l că mult s-a ostenit pentru mine."

Acestea auzindu-le Hrisostom de la Născătoarea de Dumnezeu, îndată s-a îmblânzit şi, chemându-l înlăuntru a îmbrăţişat pe Sfântul Chiril, ca un prieten pe prietenul său, şi cu dragoste îl săruta. Şi astfel, s-au împăcat şi s-au împrietenit sfinţii amândoi, în visul acela, prin mijlocirea Născătoarei de Dumnezeu.

Deci, Sfântul Chiril, deşteptându-se şi socotind în amănunt acest vis, s-a pocăit mult şi singur se certa pe sine, pentru o patimă deşartă şi nesocotită împotriva unui bărbat sfânt şi bineplăcut lui Dumnezeu. Şi, adunând îndată pe toţi episcopii Egiptului, a făcut mare sărbătoare lui Hrisostom, a scris numele lui în

diptice şi-l pomenea împreună cu sfinţii cei mai mari şi în fiecare an îl fericea pe el cu cuvinte de laudă. Şi aşa s-a ridicat pata aceasta de pe sfinţenia Sfântului Chiril.

Extras din: Proloagele - Pomenirea celor între Sfinţi, părinţii noştri Atanasie şi Chiril, patriarhii Alexandriei (18 ianuarie)

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea cuviosului Isidor Pelusiotul

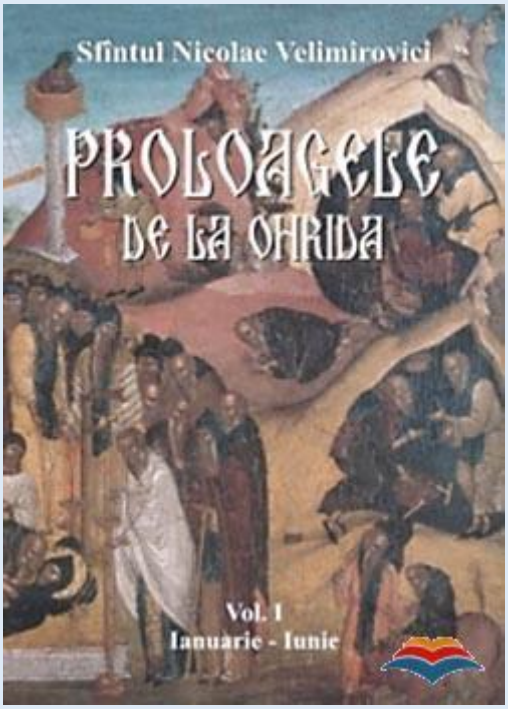

Isidor era de neam egiptean, fiul unei familii de vază şi rudă a patriarhilor Alexandriei Teofil şi Chiril. După săvârşirea în întregime a celor mai înalte studii [seclare] ale acelor vremi, el nu a mai luat în seamă slava şi bogăţiile lumeşti, ci a ales să se închine total vieţii duhovniceşti şi iubirii lui Hristos. A fost un mare şi înflăcărat apărător şi tâlcuitor al credinţei ortodoxe.

După afirmaţiile istoricului Nichifor, Sfântul Isidor a scris mai mult de zece mii de scrisori către diverşi corespondenţi, în care pe unii îi certa, pe alţii îi sfătuia, iar pe alţii îi mângâia şi îi povăţuia în viaţă.

În una din scrisori Sfântul Isidor scrie: „Este mai important să-i înveţi pe alţii prin trăirea propriei vieţi decât prin multă elocinţă."

Iar în alta, el spune: „Oricine doreşte să-şi sporească virtuţile, să le socotească el însuşi mici şi atunci ceilalţi i le vor vedea cu siguranţă mari."

Principiul de aur al Sfântului Isidor era acesta: „Mai întâi fă şi numai după aceea învaţă pe alţii cum se face, după exemplul Mântuitorului Hristos."

În vremea sălbaticei prigoniri a Sfântului Ioan Gură de Aur, când tot poporul era împărţit în două tabere, una pentru, iar cealaltă contra Sfântului Ioan, Sfântul Isidor, acest mare stâlp al Ortodoxiei, s-a aflat în întregime de partea Sfântului Ioan. El i-a scris patriarhului Teofil [rudenia sa], arătându-i ce mare luminător al Bisericii este Sfântul Ioan Gură de Aur şi rugându-1 să nu-1 mai urască pe acesta.

Sfântul Isidor a trăit mult şi a lucrat imens, slăvindu-L pe Hristos Dumnezeu cu viaţa şi cu scrierile lui.

Sfântul Isidor s-a mutat la locaşurile cereşti la anul 436 după Hristos.

Sfântul cuvios Isidor Pelusiotul, Egipt (4 februarie)

Acesta era de neam egiptean, fiul unei familii de vază şi rudă a patriarhilor Alexandriei Teofil şi Chiril.

După săvârşirea studiilor înalte ale acelor vremi, el nu a mai luă în seamă slava şi bogăţiile lumeşti, ci alese să se închine în întregime vieţii duhovniceşti şi iubirii lui Hristos.

A fost un mare şi înflăcărat apărător şi tâlcuitor al credinţei ortodoxe.

Sfântul Isidor a scris 2012 epistole de-a lungul a 40 de ani (393-433), reprezentând una dintre cele mai mari colecții trimise în antichitate. În acestea, pe unii îi mustra, pe alţii îi povățuia, iar pe alţii îi mângâia şi le dădea nădejde.

Fotie îl așază pe Isidor printre marii scriitori creștini epistolari, alături de Sfântul Vasile cel mare și de Sfântul Grigorie de Nazianz.

În una din scrisori Sfântul Isidor scrie: „Este mai bine să înveţi prin vieţuirea în fapte bune decât să propovăduiești cu graiuri meșteșugite.”

Iar în alta spunea: „De voiește cineva ca faptele sale cele bune să pară mari, atunci să le socotească mici și atunci de bună seamă ele însele se vor vădi pe sine mari.”

Întâia pravilă și cea mai de preț a Sfântului Isidor era aceasta: „Mai întâi făptuiește și mai pe urmă învață, după pilda Domnului nostru Iisus Hristos.”

În vremea prigonirii Sfântului Ioan Gură de Aur, când tot poporul era împărțit în două tabere, una de partea sfântului, iar cealaltă potrivnică lui, Sfântul Isidor, acest mare stâlp al Ortodoxiei, a stat de partea Sfântului Ioan Gură de Aur. El a scris patriarhului Teofil că Sfântul Ioan Gură de Aur este o mare făclie a Bisericii, rugându-l să oprească prigoana lui.

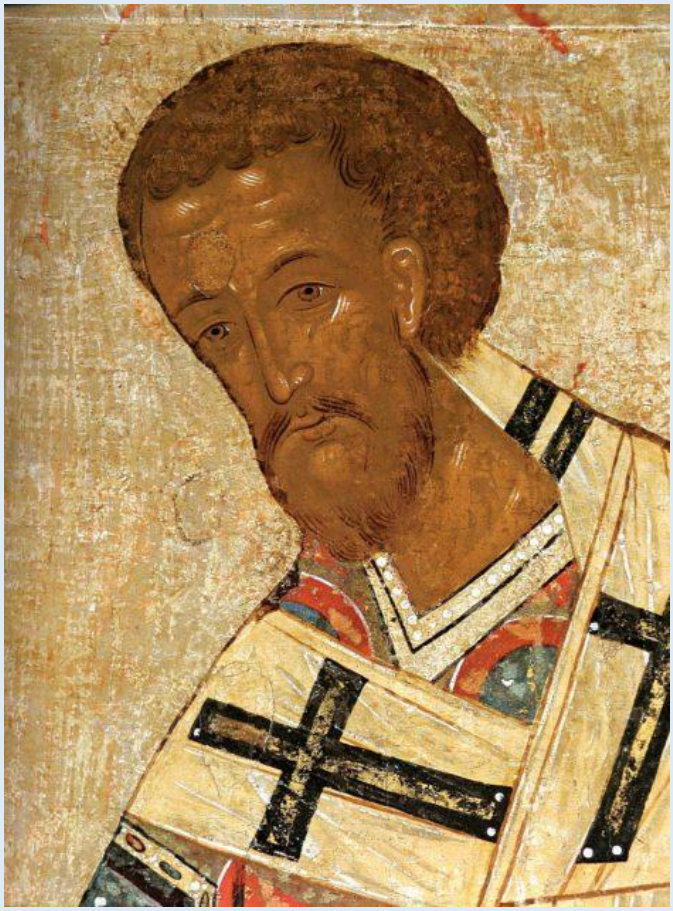

Sfântul ierarh Ioan Gură de Aur, arhiepiscopul Constantinopolului (pomenit la 27 ianuarie, 30 ianuarie, 14 septembrie și 13 noiembrie)

Sfântul Isidor a trăit mult şi a făptuit multe, slăvind pe Hristos Dumnezeu cu viaţa şi cu scrierile sale. Mutarea sa la locaşurile cereşti se petrecu la anul 436.

O parte din epistolele Sfântului cuvios Isidor Pelusiotul pot fi aflate în:

Sfântul Isidor Pelusiotul - Epistole

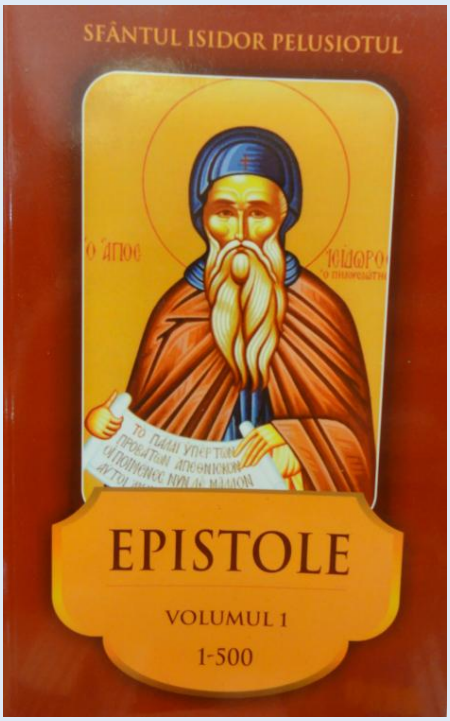

Epistola 322 a Sfântului Isidor Pelusiotul. Către citeţul Timotei - Nu trebuie să ne certăm cu inculţii

Aşa cum nu este sigur să meargă cineva într-un loc pustiu împreună cu un certăreţ violent, tot aşa nu este uşor să-i dea cineva sfaturi pedagogice unui incult. Pentru că certăreţul se va folosi de toată puterea sa acolo în deşert, dacă se spune sau se face ceva care nu-i convine, în vreme ce incultul, dacă nu i se spun toate în acord cu nivelul ignoranţei sale, respinge orice lucru de pe faţa pământului, şi cuvintele filosofice şi pe oamenii împodobiţi cu virtuţi.

De obicei se întâmplă ca prostia să fie prezentă în cel necopt şi să o găseşti acum conducând peste tot. O vei întâlni în biserică, în societate, în împărăţie şi din cauza aceasta au fost provocate atâtea rele şi slugărnicia a pus stăpânire pe stat de la un capăt la altul. Să-l suporţi, aşadar, pe cel fără de minte cu curaj, deoarece cu mulţumire îi tolerezi pe ignoranţi, aşa înţelept cum eşti, cu harul Domnului.

Sursa: Sfântul Isidor Pelusiotul, Epistole, Volumul I, Editura Egumeniţa, 2013, p. 225

Sfântul cuvios Isidor Pelusiotul - Cum să biruim iubirea de arginți

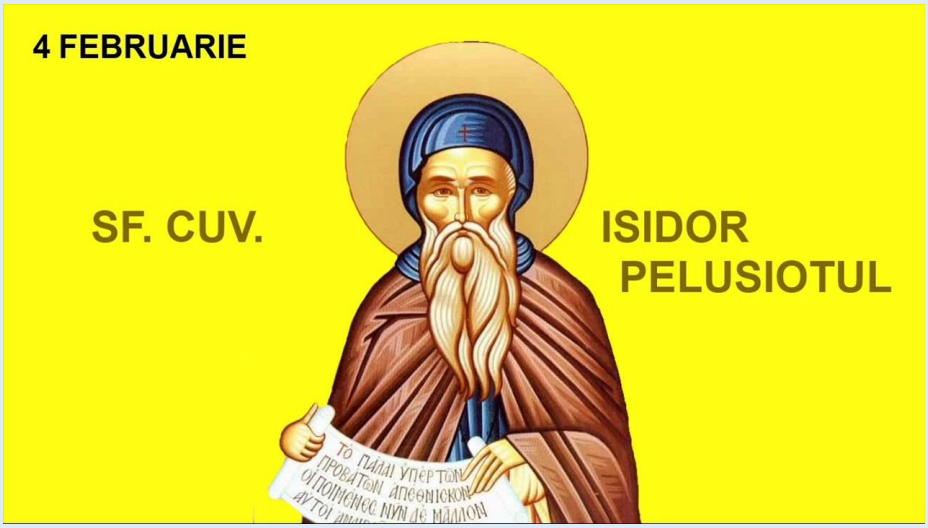

A face răul este lucru mai vrednic de jale decât a îndura răul

Dintre oamenii iubitori de agonisire şi asupritori, unii ştiu că păcătuiesc, pe când alţii habar nu au că păcătuiesc fară vindecare. Fiindcă a nu simţi boala de care eşti cuprins este o mare nesimţire, care se încheie prin nesimţirea și omorârea sufletească desăvârşită. De aceea, pentru aceştia trebuie mai ales să ne pară rău, fiindcă a face răul este lucru mai vrednic de jale decât a îndura răul. Cei ce fac răul sunt ameninţaţi de cea mai mare primejdie, pe când paguba celor ce-l suferă priveşte numai averea. Pe lângă asta, cei ce fac răul nu simt îndoita lor omorâre, fiindcă înţelegerea lor este nedesăvârşită, pruncească.

Copiii foarte mici nesocotesc lucruri cu adevărat de speriat, vârându-şi adesea mâinile în foc; în schimb, văzând o mască goală, o nălucă, se înspăimântă şi se cutremură. Ceva asemănător se întâmplă şi cu iubitorii de agonisire: temându-se de sărăcie, care nu este de temut, ci mai degrabă slujeşte drept prilej pentru paza gândurilor şi cugetarea smerită, pun mare preţ pe bogăţia nedreaptă, care e mai cumplită decât focul, fiindcă preface în pulbere şi gândurile, şi nădejdile celor care o au. (Cuviosul Isidor Pilusiotul)

(Cum să biruim iubirea de arginți, Editura Sophia, București, 2013, p. 104)

Boala iubirii de câștig duce la pieirea sufletului

Boala cea cumplită şi anevoie de vindecat a iubirii de câştig nu se curmă altfel decât dacă cel stăpânit de ea se depărtează de gândul că va găsi câştig acolo unde i

se pare lui... fiindcă, de fapt, va găsi foarte mare pagubă. Iar dacă cineva nu crede ce spun eu, are tot temeiul să creadă ceea ce spune Dumnezeiescul Judecător, Care a zis: Ce folos este omului dacă va câştiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde? (Matei 16, 26). Dacă va înceta, puţin câte puţin, să adune şi va începe să împartă altora, se va întoarce la sănătatea desăvârşită. (Cuviosul Isidor Pilusiotul)

(Cum să biruim iubirea de arginți, Editura Sophia, București, 2013, p. 105)

Iubirea de arginți nu cunoaște odihnă

Aproape oricare altă patimă îşi are treapta vârstei sale depline, ca să zic aşa; cunoaşte şi o vreme a împuţinării puterilor, cunoaşte şi saţ, ajunge singură la sfârşit - însă cumplita dragoste de multa agonisire, nefiind înnăscută, ci adusă în suflet de undeva din afară, nu cunoaşte istov, nu ştie de veselie, nu i se împuţinează puterile, nu se satură, ci întotdeauna se străduie să devină mai tânără şi mai samavolnică. Întrucât, nu cu alte patimi, ci cu sine însăşi se întrece şi se sileşte să se biruie pe sine. Mai degrabă va atinge cineva ceea ce este de neatins decât să simtă saturare această patimă; tocmai de aceea, socotind câştigul - nu ştiu de ce - drept împuţinare şi micşorare, înteţeşte foc tot mai mare care, zic unii, s-a atins şi de sufletul tău. Aşadar, stinge-l mai repede - iar dacă nu-l vei stinge, şi aici vei duce viață care nu seamănă a viață, și dincolo vei fi tras la grea răspundere. (Cuviosul Isidor Pilusiotul)

(Cum să biruim iubirea de arginți, Editura Sophia, București, 2013, p. 121)

Bogăția nedreaptă nu poate cumpăra fericirea

Dacă, văzând că te îneci în bogăţia nedreaptă, te vei socoti fericit, iar pe cei ce filosofează, văzându-i că se luptă cu sărăcia cum s-ar lupta cu o fiară cumplită, să ştii că ceea ce crezi despre ei păţeşti de fapt tu. Iar dacă nu simţi aşa, nu este de mirare, fiindcă şi îndrăciții, făcând în nebunia lor ceea ce fac, se fericesc pe sine, iar pe cei sănătoşi îi batjocoresc.

Toţi cei ce pun deoparte şi strâng bogăţii sunt săraci, şi chiar mai rău decât toți săracii, fiindcă vor fi aruncaţi în mormânt goi, ca hoiturile aruncate în drum. (Cuviosul Isidor Pilusiotul)

(Cum să biruim iubirea de arginți, Editura Sophia, București, 2013, p. 128)

Arhimandrit Epifanie Teodoropulos - Necăsătoria: un „munte” mare, uriaş, anevoios, greu de izbutit

Să ascultăm ce învaţă El despre relaţiile din afara căsătoriei. Legalizând nedesfacerea căsătoriei, afară numai pentru cuvânt de desfrânare, aude împotrivirea, protestul ucenicilor Lui: „Dacă astfel este pricina omului cu femeia, nu este de folos să se însoare” (Matei 9, 10). Dacă despărţirea este atât de grea, dacă numai pentru un singur motiv poate omul să se despartă de femeia sa, atunci nu este de folos să vină el la căsătorie. Este mai de preferat să rămână necăsătorit.

Ce răspunde Domnul la acestea? Că trebuie să vină cineva la căsătorie din pricina aceasta sau aceea, de pildă, ca să contribuie la perpetuarea neamului omenesc etc? Nu! Răspunsul Lui este ca trăsnetul: „Iar El le-a zis: Nu toţi pricep cuvântul acesta, ci aceia cărora le este dat. Că sunt fameni care s-au născut aşa din pântecele mamei lor; sunt fameni pe care oamenii i-au făcut fameni, şi sunt fameni care s-au făcut fameni pe ei înşişi, pentru Împărăţia Cerurilor. Cine poate înţelege, să înţeleagă” (Matei 19, 11-12).

Adică Domnul prezintă necăsătoria ca pe un „munte”. Ca un lucru mare, uriaş, anevoios, greu de izbutit. Spune că a evita cineva căsătoria nu este simplu şi uşor. Calea necăsătoriei este anevoioasă şi de aceea este practicabilă numai pentru puţini, pentru foarte puţini.

Necăsătoria este un dar al lui Dumnezeu, este o harismă specială a Cerului (sensul adânc al acestor cuvinte ale Domnului îl analizează minunat Sfântul Isidor Pelusiotul în Epistola 165, astfel: „Cele despre feciorie sus-zise: Nu toți pricep

cuvântul acesta, ci aceia cărora le este dat, se spune nu că ar da unora, dezmoştenind pe alţii (nu că acelora li se dă Împărăţia Cerurilor ca premiu), ci ca să arate, întâi, înclinarea dumnezeiască de care au trebuinţă spre aceasta cei ce se nevoiesc cu nevoință mai presus de fire; apoi, că acest sfat pogorât din Cer nu este propovăduit ca lege, ci serveşte ca propunere. În al treilea rând, că se dă celor ce suferă de înfrânare, celor chemaţi la ofensiva cea de sus, şi celor ce păzesc vistieria posturilor şi a privegherilor, şi nu acelora ce îşi satisfac fiara (trupul) prin plăcere şi senzualitate. Aşadar, dacă s-ar fi dat în dar, de prisos răsplată. Nici prin har nu s-a dat, ci se dă celor ce îşi iau nevoința de bunăvoie. Celor ce nu vor, nu li se dă" (Migne, „P.Q.", 78, 1273).

(Arhimandrit Epifanie Teodoropulos, Familiei ortodoxe, cu smerită dragoste, traducere din limba greacă de Ieroschimonah Ștefan Nuțescu, Editura Evanghelismos, București, 2003, pp. 39-40)

Arhimandritul Teofil Părăian - Ce înseamnă să ai duhovnic?

Este bine ca cel ce învaţă, să înveţe şi cu cuvântul şi cu viaţa. Sfântul Isidor Pelusiotul spune că: „mai bună este viaţa fără de cuvânt, decât cuvântul fără de viaţă, dar dacă acestea două se vor uni, se alcătuieşte o adevărată icoană a filosofiei”.

Eu cred că un duhovnic adevărat trebuie să fie neapărat şi văzător cu duhul. Dacă nu e şi văzător cu duhul, e improvizat şi e întrebuinţat ca un fel de funcţionar în chestiunea duhovniciei. Eu personal, de exemplu, nu sunt văzător cu duhul şi nici nu mă consider că sunt un duhovnic bun, tocmai de aceea, că nu sunt văzător cu duhul. Adică eu mă bazez pe ceea ce spune omul, nu pe ceea ce ştiu eu despre el. Şi-ar trebui să ştiu eu despre el înainte de a-mi spune el. Aşa ar trebui să fie orice duhovnic, dar nu ştiu care-i duhovnicul acela care e la măsura aceasta.

Important este să ceri de la Dumnezeu omul care să te poată ajuta şi, în acelaşi timp, să ceri de la Dumnezeu şi smerenia de a-l asculta.

Cei mai mulţi dintre credincioşii noştri nu au duhovnic. Cei care se spovedesc o singură dată pe an, în Postul Paştilor, poţi să zici că n-au duhovnic. Unii se spovedesc în două minute, poate nici două minute, acela poţi să zici că n-are duhovnic! Duhovnic are acela care se orientează, care întreabă, care ştie să urmărească o chestiune, care vrea să aibă o soluţie, care ţine legătura cu

duhovnicul. Dacă nu-i aşa, n-are duhovnic, are un preot la care s-a spovedit şi Doamne-ajută!

(Arhimandritul Teofil Părăian, Veniţi de luaţi bucurie, Editura Teognost, Cluj-Napoca, 2001, p. 49)

Arhimandritul Teofil Părăian - Răul se acoperă cu iubire

Despre Sfântul Macarie Egipteanul se spune, în Pateric, că „s-a făcut dumnezeu pământesc”. E un cuvânt extraordinar; de neașteptat, ai putea zice. Dar se explică acest cuvânt prin ceea ce urmează.

Prin urmare, Sfântul Macarie s-a făcut „dumnezeu pământesc” pentru că, așa cum Dumnezeu acoperă lumea, așa acoperea și el păcatele pe care le vedea, ca și când nu le-ar fi văzut, și cele de care auzea, ca și când nu ar fi auzit de ele.

Exact așa face iubirea: este acoperitoare. Era la noi la mănăstire un părinte tare bun - Dumnezeu să-l odihnească! - care spunea că el ne acoperă pe noi, iar eu, glumind, îi spuneam: „Da, părinte, ați putea fi numit călugărul Copernic”. Ei, fiecare dintre noi trebuie să fim precum „călugărul Copernic”, și, dacă avem dragoste, chiar suntem așa.

Sfântul Isidor Pelusiotul spunea că răul trebuie să-l scrii pe apă. Așa cum nu poți scrie pe apă, așa trebuie să nu mai scrii în minte răul pe care ți l-a făcut cineva și să fii „acoperitor de păcate”.

(Arhimandrit Teofil Părăian, Iubirea de aproapele - ajutor pentru bucuria vieții, Editura Doxologia, Iași, 2014, pp. 15-16)

Îngerul păzitor văzut de Sfântul Paisie Aghioritul

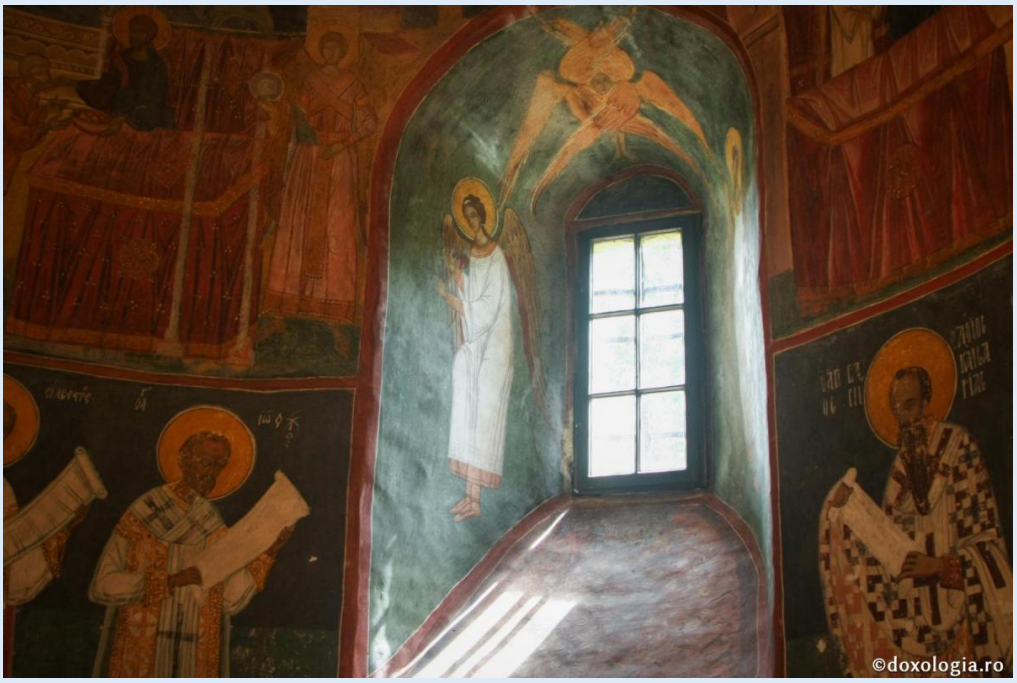

Odată Stareţul a povestit: „Era în ziua Sfântului Isidor Pelusiotul. Treceam printr-o perioadă cu multe supărări şi de aceea aveam dureri mari de cap. Din cauza tensiunii ridicate mi se zbătea un ochi și mă primejduiam să fac comoţie cerebrală. Simţeam ca şi cum cineva mi-ar fi lovit ochiul pe dinauntru cu un ciocan, iar acesta voia sa iasă afară.

Pe la ora 9 seara, pe când stăteam întins pe pat, am văzut un înger foarte frumos, cu chipul ca al unui copil de doisprezece ani şi care mi s-a părut că a ieşit din mine. Părul lui era foarte blond şi ajungea până la umeri. Mi-a zâmbit şi mi-a atins uşor ochii cu mâna. Îndată mi-a dispărut toată rnâhnirea și mi-au încetat durerile. Am simțit atâta dulceaţă, încât preferam să sufăr din nou, numai să mai văd o dată pe îngerul meu păzitor...”.

(Ieromonahul Isaac, Viaţa cuviosului Paisie Aghioritul, Editura Evanghelismos, p. 236)

Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Filoteu – Athos

Pelerinii care ajung la Mănăstirea Filoteu din Muntele Athos au binecuvântarea de a se închina la Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului „Dulcea sărutare” (Glykophilousa), dar şi la moaştele câtorva sfinţi.

Printre obiectele de mare valoare duhovnicească păstrate în Mănăstirea Filoteu se află o părticică din lemnul Sfintei Cruci dăruită mănăstirii de Ştefan Duşan (1347), mâna dreaptă a Sfântului Ioan Gură de Aur, închinată la Filoteu de împăratul Andronic al II-lea cel Bătrân (1282-1328) în iulie 1284, piciorul Sfântului Pantelimon şi părţi din Sfintele Moaşte ale Sfinţilor Isidor Pelusiotul, Haralambie, Paraschevi şi Marina.

În mănăstirea de maici a Sfinţilor Arhangheli din Insula Tasos, metoc al Mănăstirii Filoteu, se află o parte dintr-un Cui de la Răstignirea Domnului, dăruit mănăstirii de împăratul Nichifor Votaniatis.

orthodoxwiki - Isidor Pelusiotul

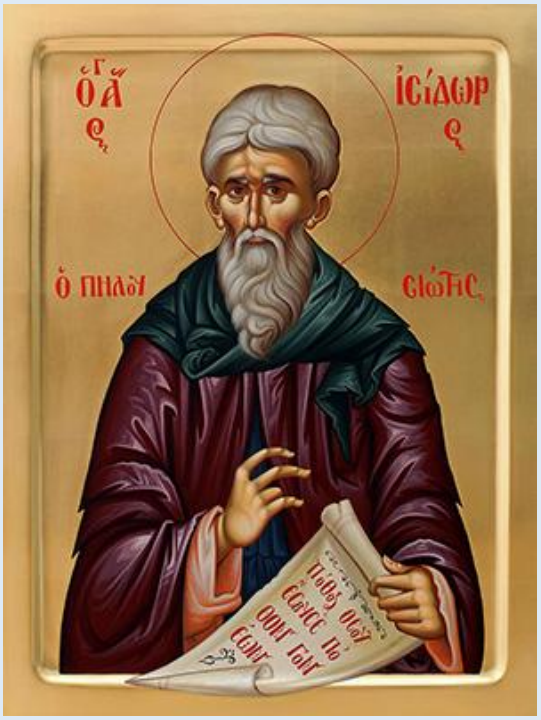

Cuviosul şi de Dumnezeu purtătorul Părintele nostru Isidor Pelusiotul a fost călugăr în deşerturile Egiptului. S-a aşezat pe muntele Pelusion, locul împlinirii celor mai multe din nevoinţele sale. A trecut la Domnul în preajma anului 436. Biserica îl prăznuieşte pe 4 februarie.

Viața

Isidor era egiptean din naştere, provenind dintr-o familie de vază din Alexandria. Între membrii familiei sale s-au numărat mai mulţi Patriarhi ai Alexandriei, între care Teofil şi Chiril.

A primit o educaţie aleasă în ştiinţele laice ale timpului, dar a plecat din lume fiind încă tânăr, lepădându-se de bogăţiile pământeşti şi de slava lumească, râvnind să îşi închine întreaga viaţă lui Dumnezeu.

Pentru scrută vreme a fost profesor de retorică în Pelusion, în Egipt, dar la scurtă vreme dragostea lui de Dumnezeu l-a făcut să fugă în pustie, la o viaţă pustnicească.

După un an de nevoinţe ascetice, s-a întors în cetatea Pelusion, unde a fost hirotonit preot.

După câţiva ani s-a retras la o mănăstire unde şi-a petrecut tot restul vieţii, devenind mai târziu şi stareţ al acesteia.

De acolo a scris mii de scrisori pline de har dumnezeiesc şi de înţelepciune; ni s-au păstrat mai bine de două mii dintre acestea.

În vremea vieţii sale, s-a arătat a fi un înfocat apărător al credinţei ortodoxe, scriind (după cum afirmă istoricul Nichifor) mai bine de zece mii de scrisori către diferite persoane, mustrând, sfătuind, încurajând, alinând şi povăţuindu-i.

Când Sfântul Ioan Gură de Aur, arhiepiscop de Constantinopol era persecutat, iar locuitorii cetăţii se împărţiseră în două facţiuni, una de partea Sfântului şi cealaltă împotriva lui, avva Isidor i-a luat partea Sfântului Ioan. I-a scris Patriarhului Teofil, adversar al Sfântului Ioan, că Patriarhul Constantinopolului era o mare lumină a Bisericii şi l-a rugat să nu-l duşmănească pe arhiepiscopul constantinopolitan exilat.

Citate

După unele din multele sale scrisori, se spune că Sfântul Isidor a zis: "E mai important să înveţi printr-o viaţă de fapte bune decât să propovăduieşti cu cuvinte alese."

"Dacă cineva doreşte să aibă mari virtuţi, să le considere mici pe cele pe care le are, iar acelea se vor arăta mari, fără îndoială."

"Întâi făptuieşte şi apoi povăţuieşte, după pilda lui Iisus, Domnul nostru."

"Viaţa fără cuvânt e mai bună decât cuvântul fără viaţă. Căci ea şi tăcând e folositoare; cuvântul şi strigând supără. Dacă se întâlnesc cuvântul şi viaţa, desăvârşesc un simbol al întregii filosofii."

Imnografie

Tropar, glasul al 4-lea: Dumnezeul Părinţilor noştri, Care faci pururea cu noi după blândeţile Tale, nu depărta mila Ta de la noi, ci, pentru rugăciunile lor, în pace ocârmuieşte viaţa noastră.

Tropar, glasul al 8-lea: Întru tine, Părinte, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; căci luând Crucea, ai urmat lui Hristos; şi luptând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii se bucură, prea cuvioase Părinte Isidore, duhul tău.

Condac, glasul al 4-lea: Alt luceafăr aflându-te pe tine Biserica, întru sine, şi luminându-se cu strălucirile cuvintelor tale, strigă către tine: Bucură-te, prea fericite, de Dumnezeu înţelepţite Isidore.

Iconografie

Dionisie din Furna arată că Sfântul Sfinţit Isidor Pelusiotul se zugrăveşte ca un bătrân cuvios, cu barba ascuţită, purtând un înscris care zice: „Dacă cineva a urât lumea, acesta a scăpat de cursele vrăjmaşilor”. (Erminia picturii bizantine, Sophia, Bucureşti, 2000, p. 159, 197).

Icoane

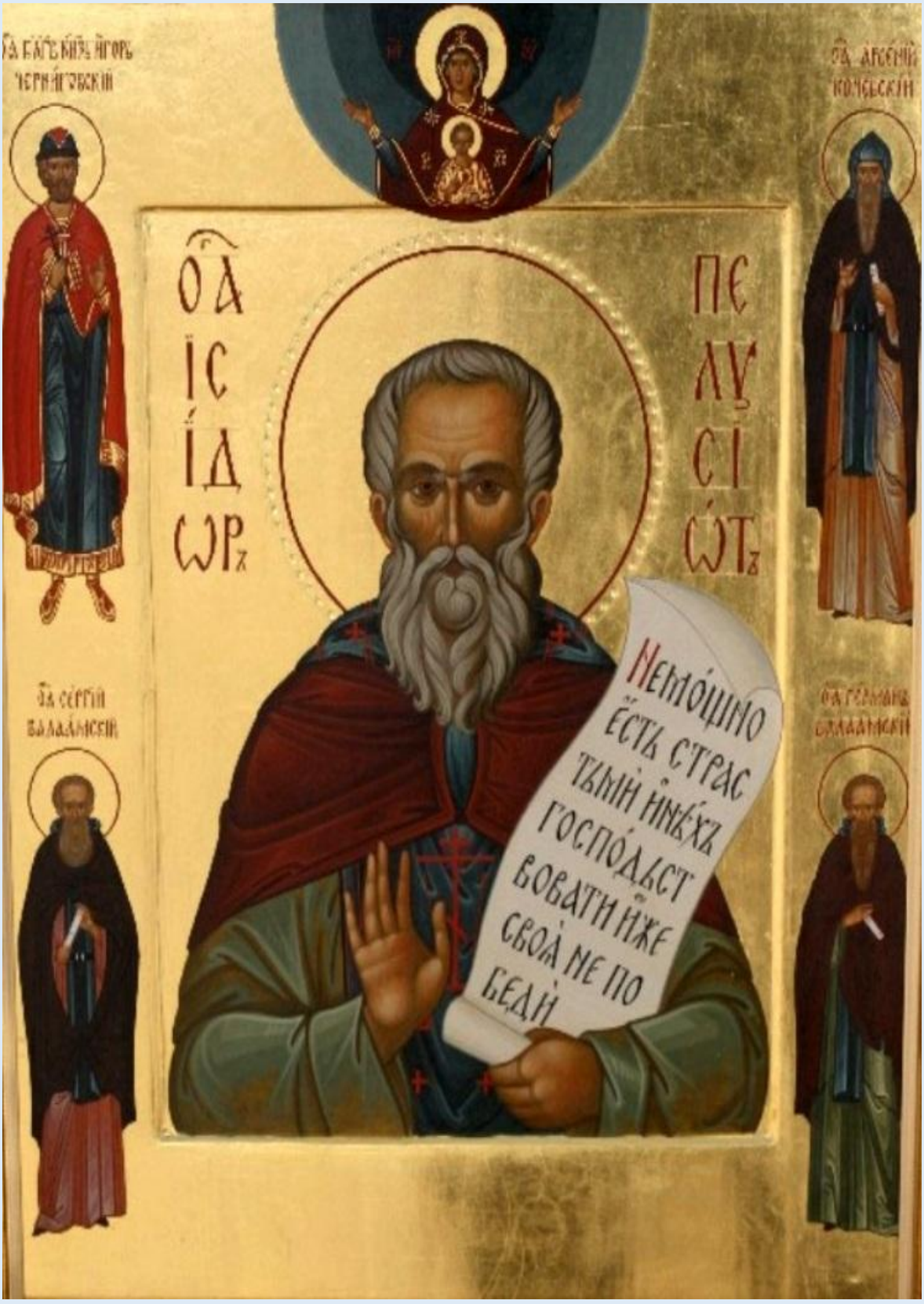
ОА ІС ІД ѠРЪ
ПЕ ЛУ СІ ѠТЪ
Немо́щно е́сть страс тьми́ и́нѣхъ господа́ст вовати и́же своѧ́ не по беди́

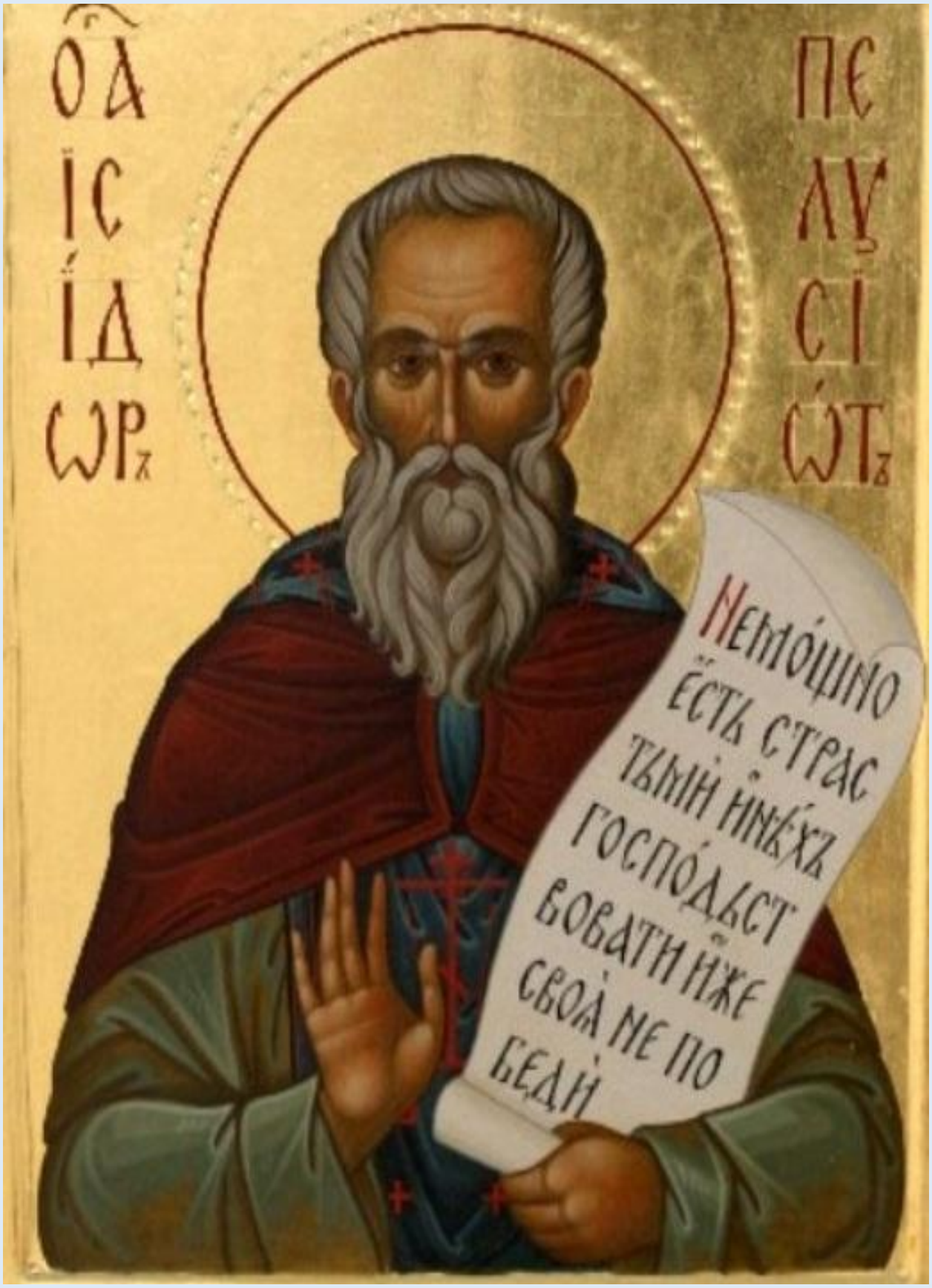
ОА
ІС
ІД
ѠРХ
ПЕ
ЛУ
СІ
ѠТЪ
НЕМОЩНО
ЄСТЬ СТРАС
ТЬМІН НИКѢХЪ
ГОСПОДЬСТ
ВОВАТИ НЪЖЕ
СВОЯ НЕ ПО
БЕДИ

SF. CUV.
ISIDOR
PELUSIOTUL
4 februarie

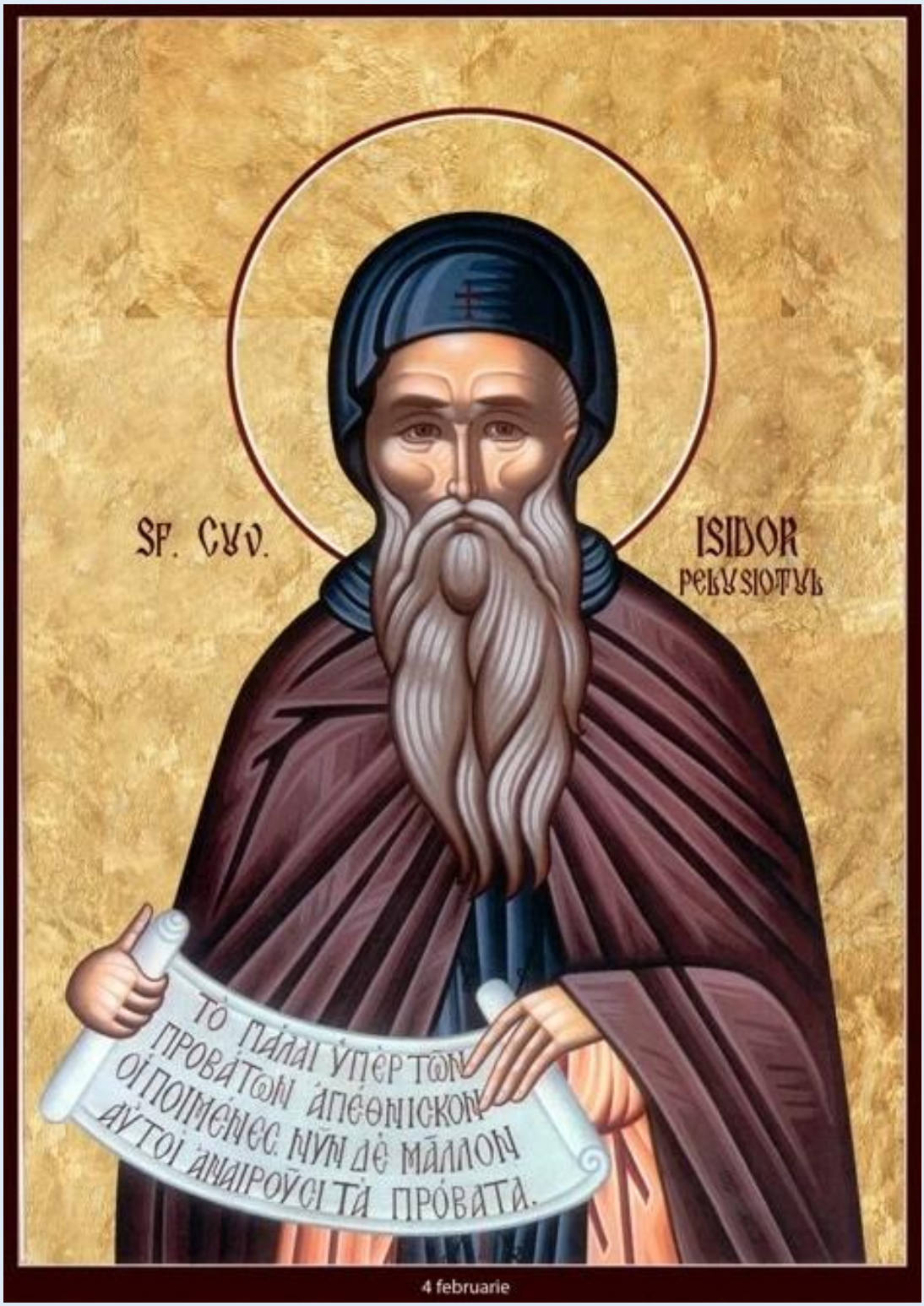
SF. CUV.
ISIDOR
PELUSIOTUL
ΤΟ ΠΑΛΑΙ ΥΠΕΡ ΤΩΝ
ΠΡΟΒΑΤΩΝ ΑΠΕΘΗΚΟΝ
ΟΙ ΠΟΙΜΕΝΕΣ. ΝΥΝ ΔΕ ΜΑΛΛΟΝ
ΑΥΤΟΙ ΑΝΑΙΡΟΥΣΙ ΤΑ ΠΡΟΒΑΤΑ.

4 februarie

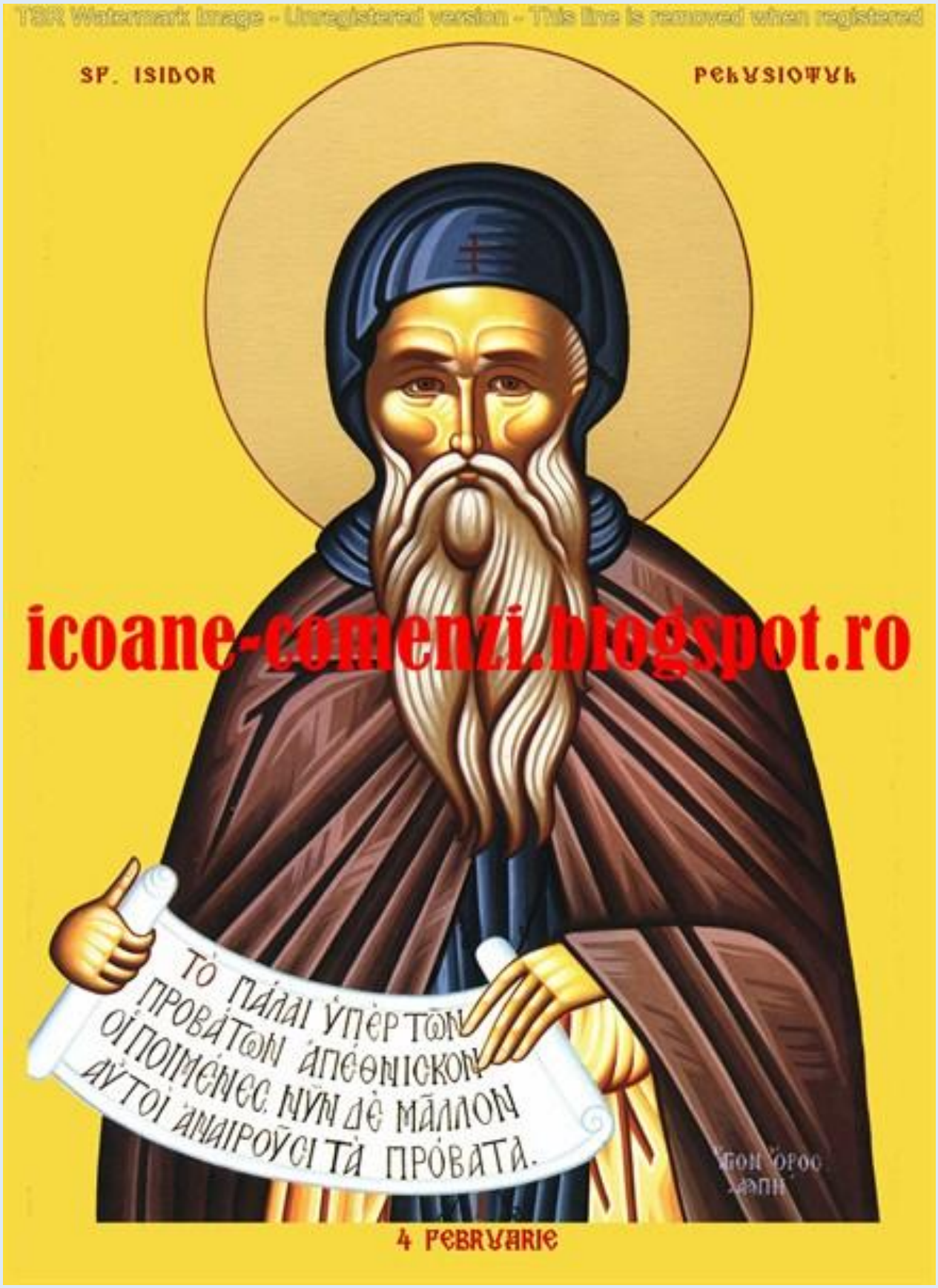
SF. ISIDOR
PELUSIOTUL
icoane-comenzi.blogspot.ro
Τὸ πάλαι ὑπὲρ τῶν
πρόβατων ἀπέθνησκον
οἱ ποιμένες. νῦν δὲ μᾶλλον
αὐτοὶ ἀναιροῦσι τὰ πρόβατα.
4 FEBRUARIE

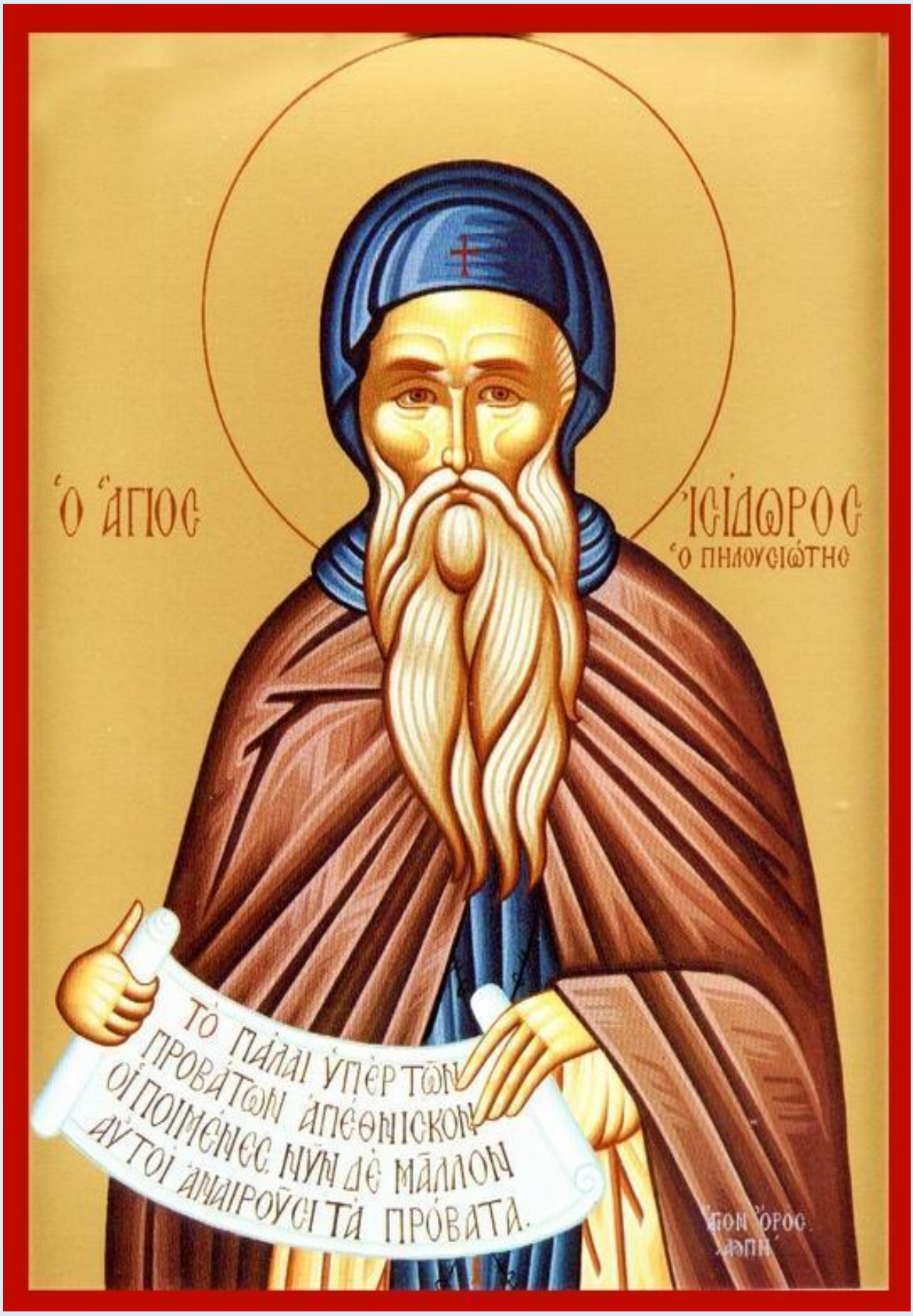
Ὁ Ἅγιος
Ἰσίδωρος
Ὁ Πηλουσιώτης
Τὸ πάλαι ὑπὲρ τῶν
προβάτων ἀπέθνῃσκον
οἱ ποιμένες. νῦν δὲ μᾶλλον
αὐτοὶ ἀναιροῦσι τὰ πρόβατα.

Ὁ ἅγιος
Ἰσίδωρος
ὁ Πηλουσιώτης
Τὸ πάλαι ὑπὲρ τῶν
προβάτων ἀποθνῄσκον
οἱ ποιμένες. νῦν δὲ μᾶλλον
αὐτοὶ ἀναιροῦσι τὰ πρόβατα.
Ο ΑΓΙΟΣ ΙΣΙΔΩΡΟΣ Ο ΠΗΛΟΥΣΙΩΤΗΣ 4 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ὁ ἅγιος
ΙΣΙΔΩ
ΡΟΣΟ

ІСІДѠ
РЪ
ПИ
ЛУСІѠ
ТЪ

4 Februarie

Sfântul Cuvios

Isidor

Pelusiotul

video minuni canon
icoane fotografii articole

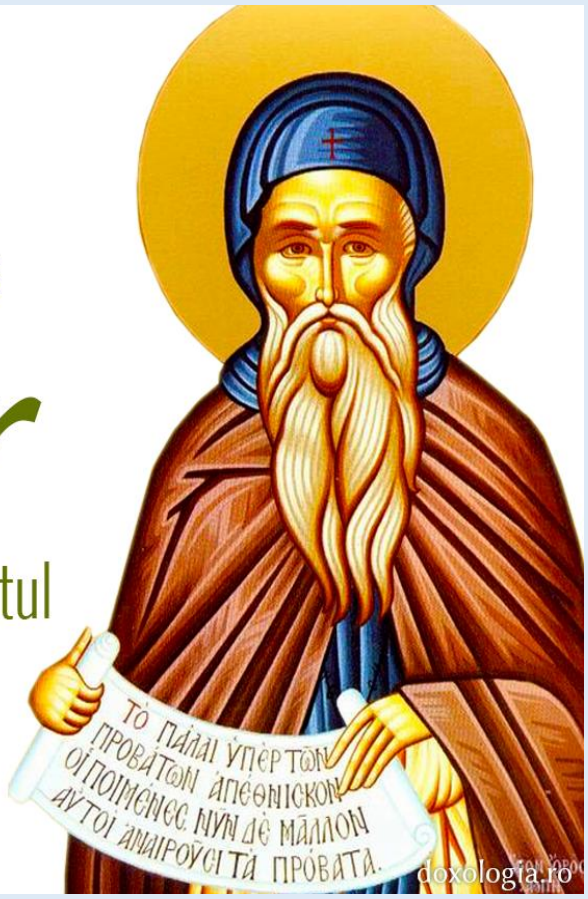

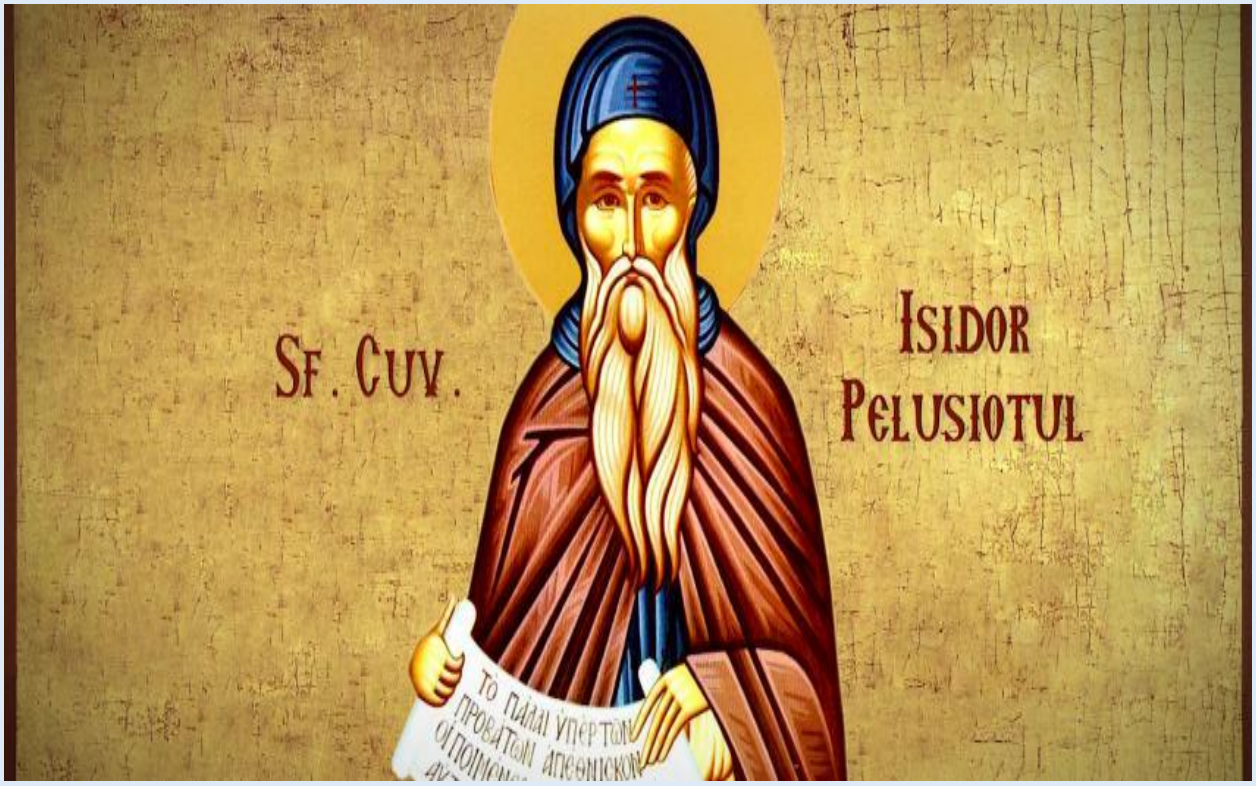

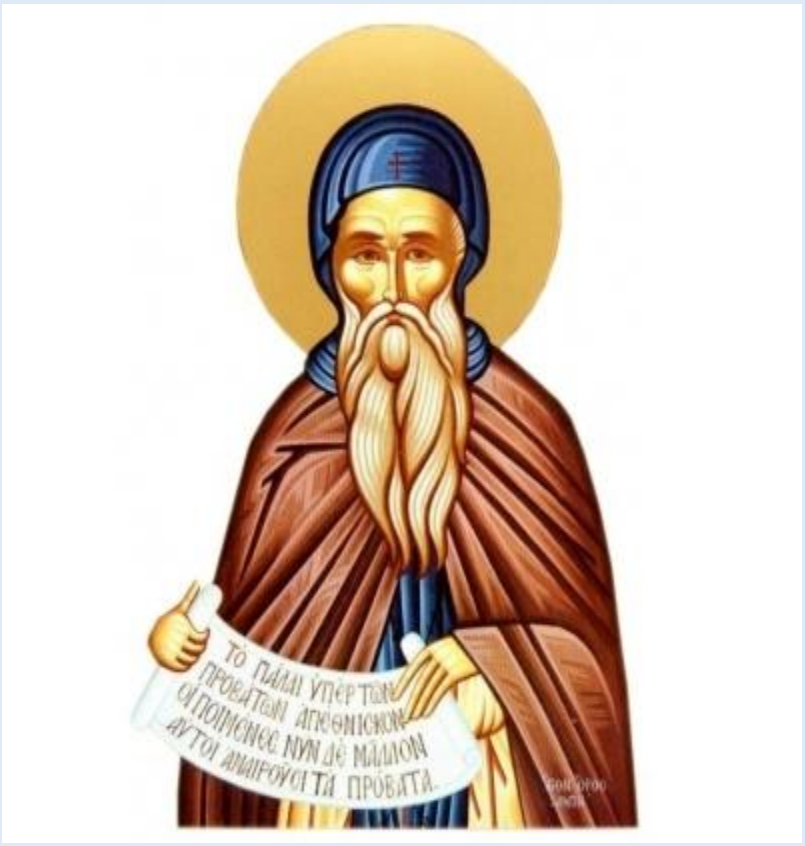
ΤΟ ΠΑΛΑΙ ΥΠΕΡ ΤΩΝ
ΠΡΟΒΑΤΩΝ ΑΠΕΘΜΙΣΚΟΝ
ΟΙ ΠΟΙΜΕΝΕΣ. ΝΥΝ ΔΕ ΜΑΛΛΟΝ
ΑΥΤΟΙ ΑΝΑΙΡΟΥΣΙ ΤΑ ΠΡΟΒΑΤΑ.

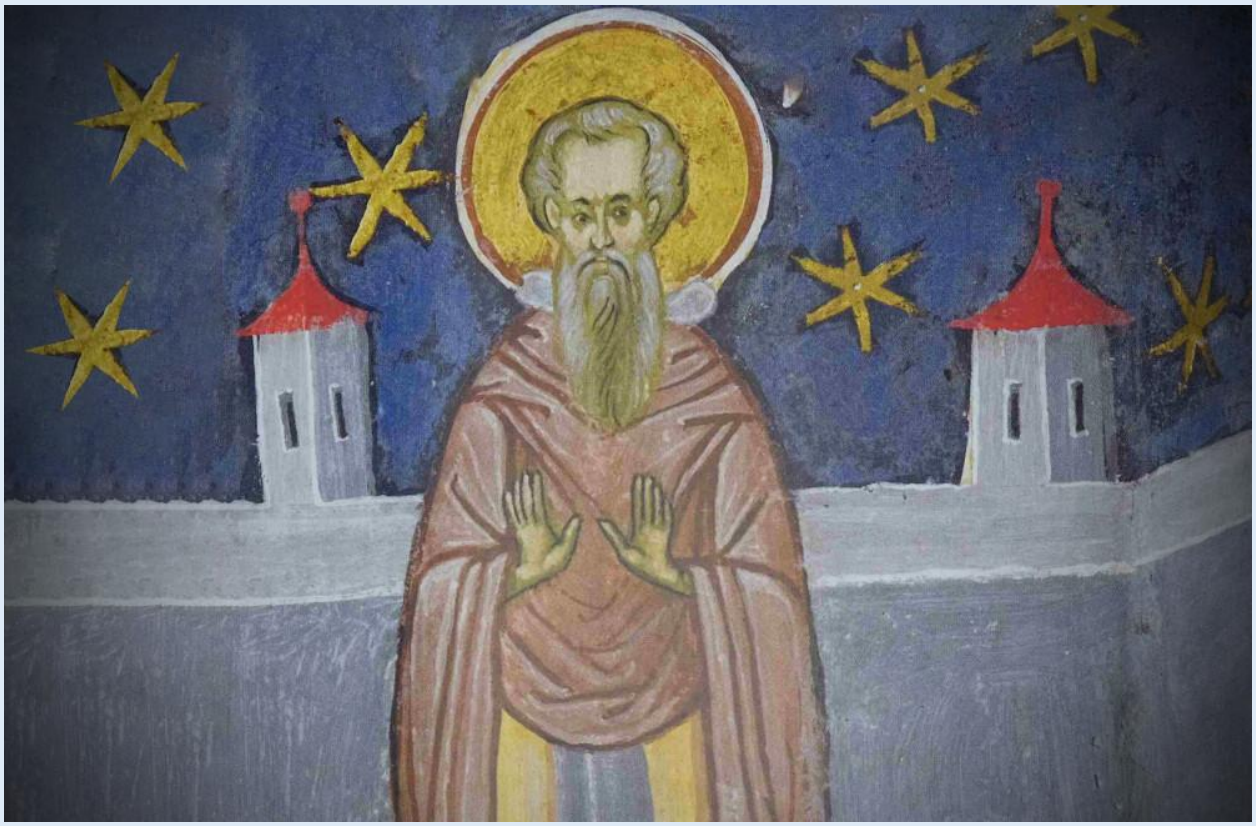

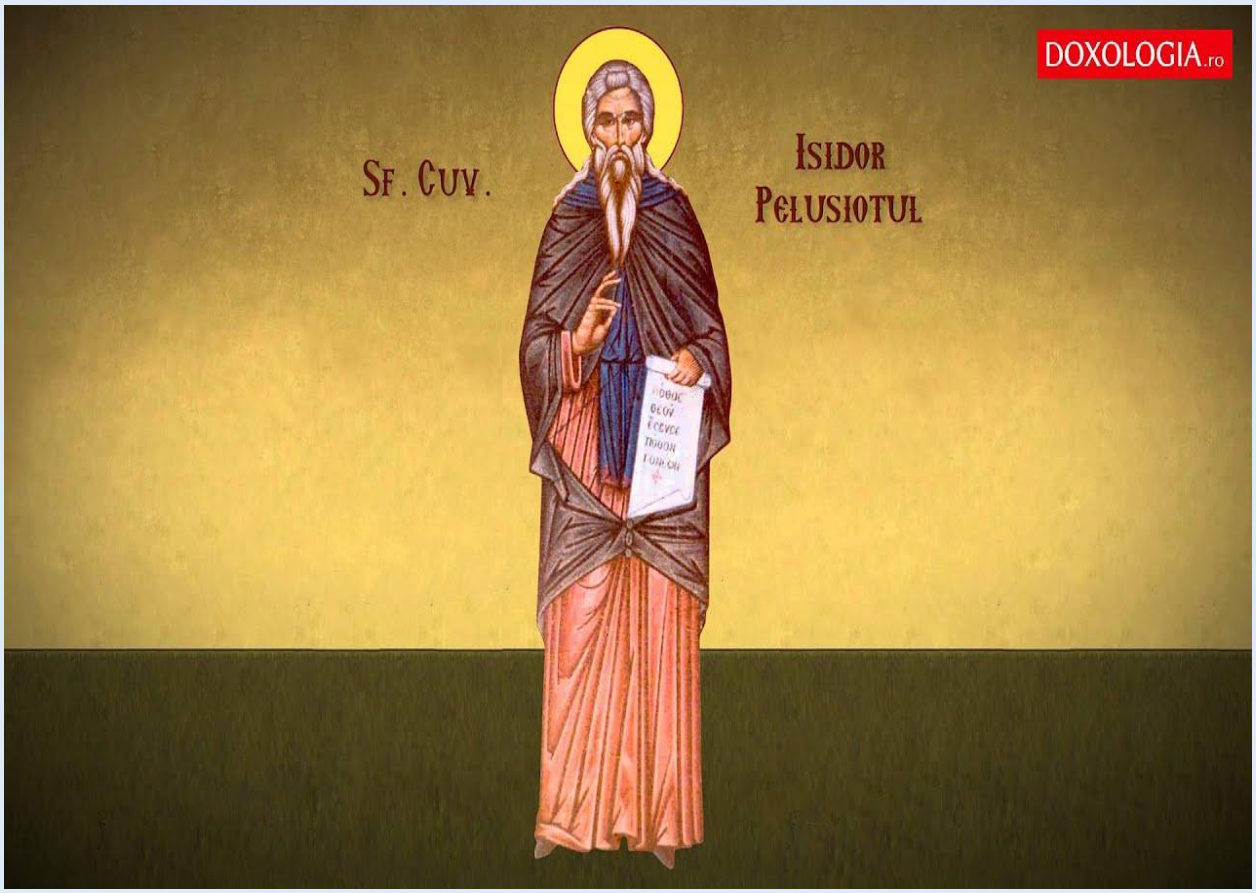
DOXOLOGIA.ro
SF. CUV.
ISIDOR
PELUSIOTUL

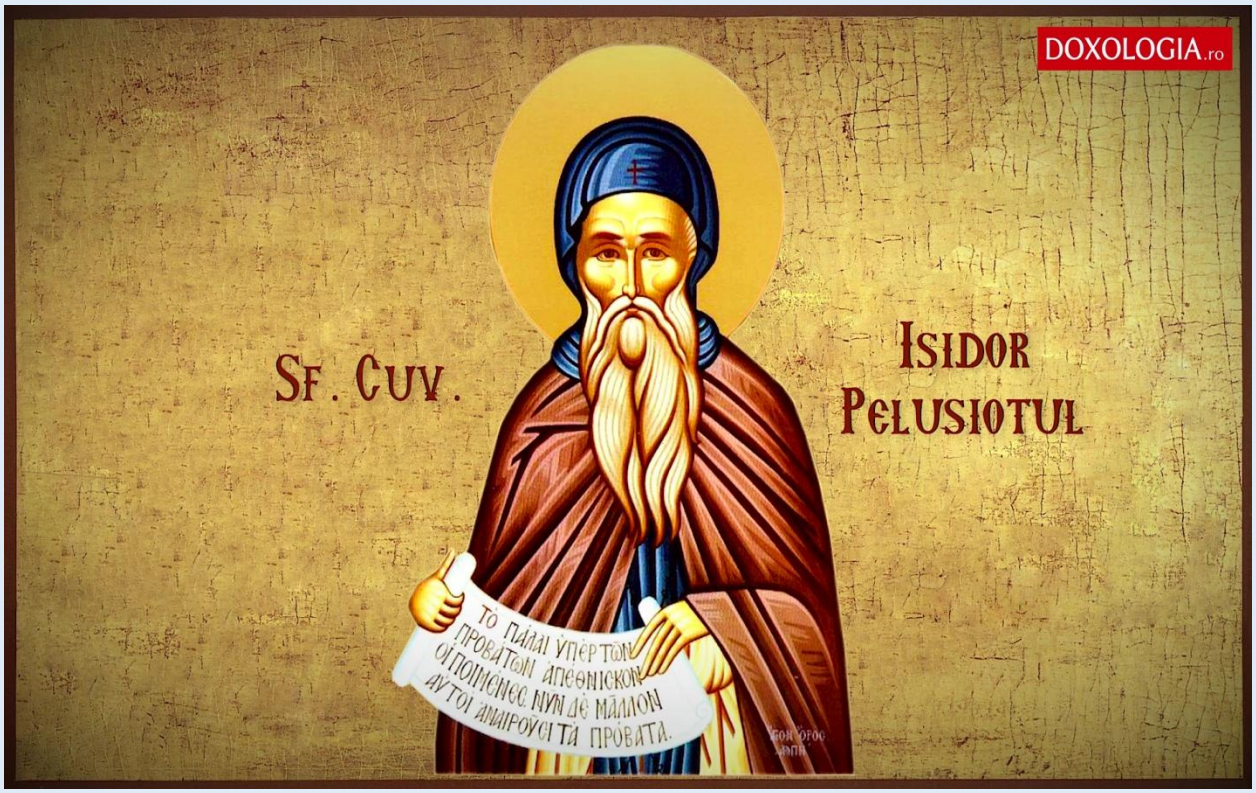
DOXOLOGIA.ro
SF. CUV.
ISIDOR
PELUSIOTUL
ΤΟ ΠΑΛΑΙ ΥΠΕΡ ΤΩΝ
ΠΡΟΒΑΤΩΝ ΑΠΕΘΝΙΣΚΟΝ
ΟΙ ΠΟΙΜΕΝΕΣ ΝΥΝ ΔΕ ΜΑΛΛΟΝ
ΑΥΤΟΙ ΑΝΑΙΡΟΥΣΙ ΤΑ ΠΡΟΒΑΤΑ.

Sfântul
Cuvios

ISIDOR
Pelusiotul

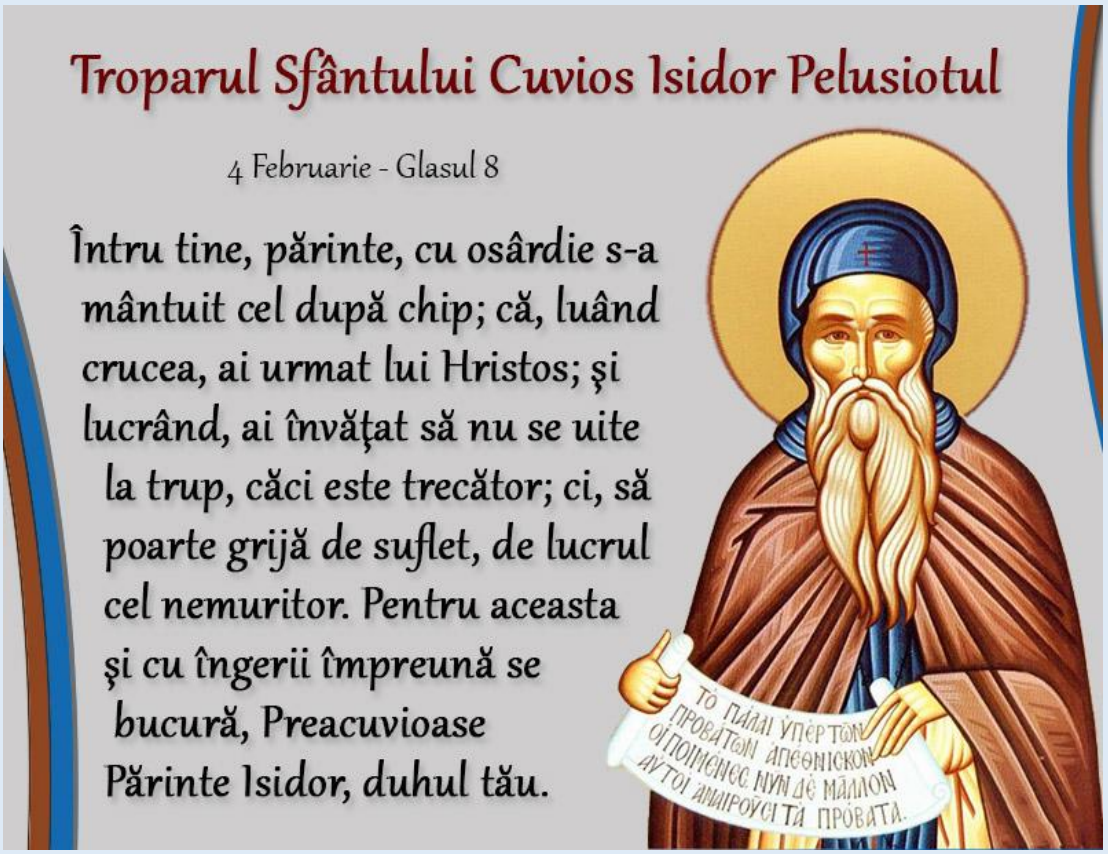
Troparul Sfântului Cuvios Isidor Pelusiotul
4 Februarie - Glasul 8
Întru tine, părinte, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că, luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci, să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, Preacuvioase Părinte Isidor, duhul tău.
ΤΟ ΠΑΛΑΙ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΡΟΒΑΤΩΝ ΑΠΕΘΝΙΣΚΟΝ ΟΙ ΠΟΙΜΕΝΕΣ ΝΥΝ ΔΕ ΜΑΛΛΟΝ ΑΥΤΟΙ ΑΝΑΙΡΟΥΣΙ ΤΑ ΠΡΟΒΑΤΑ.

Răul trebuie să-l scrii pe apă.
Sf. Isidor Pelusiotul
(4 februarie)
ZIARUL LUMINA

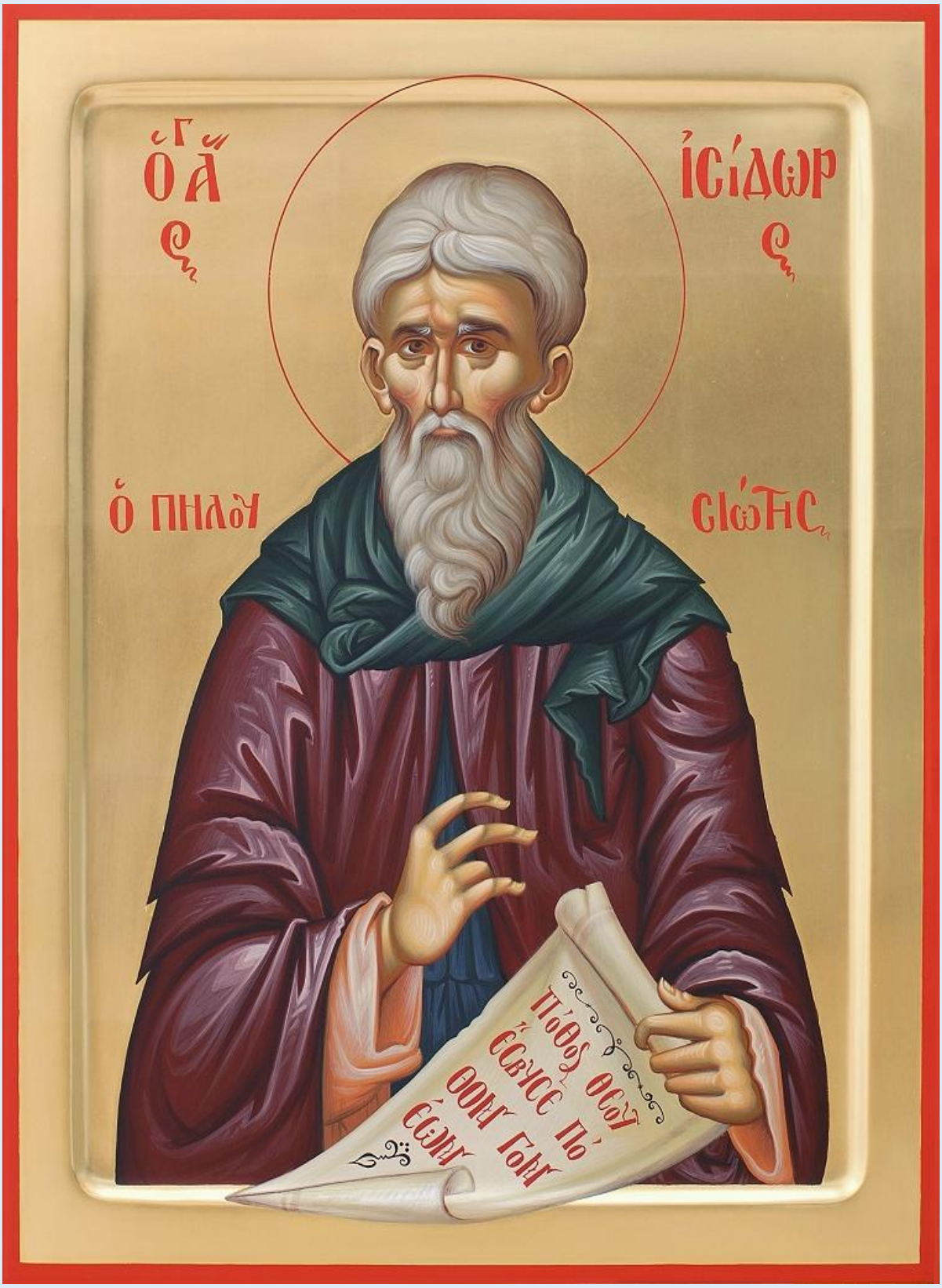

Bucură-te, Sfinte cuvioase Isidor Pelusiotul!